

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΚΔ'

ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19

1 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1947

ΑΡΙΘ. 1-2

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ

ΠΡΟΣ ΤΟ ΕΥΣΕΒΕΣ ΠΛΗΡΩΜΑ ΤΗΣ ΑΓΙΩΤΑΤΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΘΗΝΩΝ *

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ Πατρὸς καὶ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τὴν μακρὰν ἀνὰ τοὺς αἰῶνας πορείαν τοῦ ἀνθρώπου, πλήρη μόχθων καὶ πολέμων καὶ θλίψεων, τὴν διακόπτει μίᾳ ἀγία ὥρᾳ ἀπλέτου χαρᾶς καὶ ἐλπίδος καὶ εἰρήνης. Εἶναι ἡ ὥρα τῆς ἐναθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ἡ μεγάλη καὶ ἀγία ὥρα, ἡ ὁποία φέρει καὶ ἡμᾶς σήμερον ἐνώπιον τῆς ταπεινῆς φάτνης τῆς Βηθλεέμ διὰ νὰ συμψάλωμεν γονυκλινῶς μετὰ τῶν ἀγγέλων τὸν ὕμνον τῆς δόξης καὶ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὁ ἀγγελικὸς ὕμνος τῆς θείας εὐδοκίας ἀντηχεῖ σήμερον εἴπερ ποτὲ ἄλλοτε βαθέως εἰς τὰς χριστιανικὰς ψυχὰς, τὰς ταλαιπωρημένας ἀπὸ τὴν πρόσφατον ἀνθρωποσοφίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν παρ' ἐλπίδα κατόπιν αὐτῆς συνεχιζομένην ἀθλιότητα τοῦ κόσμου.

Κατὰ τὰς πλέον σκοτεινὰς ὥρας τοῦ πολέμου εὕρισκεν ἡ ἀγωνιώσα ψυχὴ ἀνακούφισιν εἰς τὴν ὑποφώσκουσαν, ἀλλὰ σταθερὰν ἐλπίδα, δι' ἕν μέλλον εἰρηνικώτερον, ἠθικώτερον, δικαιότερον, πλησιέστερον πρὸς τὴν αἰώνιαν ἀλήθειαν τῆς διδασκαλίας τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ. Σήμερον, μὲ ἀνεπούλωτα τὰ τραύματα καὶ ἐξηντημένην τὴν δύναμιν, ἀντὶ τῆς ἄλλοτε μετὰ βεβαιότητος προσδοκωμένης εἰρήνης, ἀντιμετωπίζει τὸν φόβον ἐνὸς νέου σπαραγμοῦ, ἀντὶ τῆς ἐπὶ μακρὸν ἐλπιζομένης ἐπὶ γῆς δικαιοσύνης δοκιμάζει τοὺς πικροτέρους καρποὺς τῆς ἀδικίας, ἀντὶ τῆς ἠθικῆς ἀνατάσεως, βλέπει τὴν ἀνθρωπότητα διολισθαίνουσαν πρὸς ἕν βάραθρον ἠθικῆς ἐξαθλίωσεως μακρὰν τῆς πίστεως πρὸς τὸν Θεὸν καὶ πρὸς τὰ ἐξ Αὐτοῦ ἐκπορευόμενα ἀκατάλυτα ἠθικὰ καὶ πνευματικὰ παραγγέλματα. Τότε, κατὰ τὸν πόλεμον, ἐν μέσῳ τῶν σκληροτέρων δοκιμασιῶν, ἡ ψυχὴ ἴστατο ὀρθία. Σήμερον, ἐν μέσῳ βελτιωμένων ὕλικῶν συνθηκῶν, ἡ ψυχὴ, ἐξαντληθεῖσα, κάμπτεται. Ἐλπίζει ὀλιγώτερον. Πιστεύει ὀλιγώτερον. Στρατεύεται ὀλιγώτερον εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς δι-

* Ἀνεγνώσθη ἐν τοῖς ναοῖς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἀπ' ἄμβωνος ἀντὶ κηρύγματος κατὰ τὴν θεῖαν λειτουργίαν τῆς 25 λήξαντος Δεκεμβρίου, ἑορτῆς τῆς κατὰ σάρκα Γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

καιοσύνης. Ὡσεὶ νὰ ἐστεῖρευσαν αἱ πηγαὶ τῆς πίστεως, ὥσεὶ τὰ ἀποθέματα τῆς ἐλπίδος νὰ ἠναλώθησαν, ὥσεὶ ὁ πλοῦτος τῆς ἀγάπης νὰ ἐδαπανήθη ἀνεπανορθώτως. Καὶ ὁμοιάζει ἡ ψυχὴ τῶν ἀνθρώπων πρὸς ἠρειπωμένην πόλιν, ἐπάνω εἰς τὴν ὁποῖαν ἀπλοῦται ὁ ζόφος τῆς ἀμαρτίας. Διεσαλεύθη ἡ τάξις τοῦ νόμου. Ἐναντὶ ἡ ψυχὴ τῶν χριστιανῶν νὰ εἶναι ἡ κιβωτὸς τῆς διαθήκης τοῦ Κυρίου, κατέστη ἤδη ἡ λεία τῆς ἀπιστίας καὶ τοῦ μίσους. Τῶν νέων πρὸ παντὸς αἰ τρυφεραὶ ψυχαί, εὐκόλοι δέκται πάσης νέας ἐντυπώσεως, χωρὶς τὸν ἔλεγχον τῆς πείρας καὶ τοῦ λόγου, ἐγένοντο παρανάλωμα τῆς ἀσταθείας τῶν καιρῶν, τῆς κουφότητος τῶν προχείρων θεωριῶν, αἱ ὁποῖαι ὑποθάλλουν ἀδυναμίας καὶ παραγνώριζον τὸ ἠθικὸν νόημα τοῦ ἀνθρωπίνου προορισμοῦ. Ἀπομακρυνθεῖσαι ἀπὸ τὴν μόμιον ἀλήθειαν καὶ ἀπορφανισθεῖσαι ἀπὸ τὴν προστασίαν τῆς, πορευόμεναι χωρὶς φῶτα μιᾶς συστηματικῆς παιδείας, ἐλαυνόμεναι ἀπὸ τὴν μάστιγα τῆς πενίας καὶ τῆς κακίας τῶν καιρῶν, παραπαίουν ἐν μέσῳ τοῦ τυφῶνος καὶ κινδυνεύουν νὰ ἀπολεσθοῦν. Σύμπτωμα καὶ ἀποτέλεσμα τῆς ὄλης ἡμῶν καταπτώσεως εἶναι ἡ παραγνώρισις τῆς κρισίμου σημασίας, ἣν ἔχει—ἰδίᾳ διὰ τὴν ἐποχὴν μας—ἡ φροντίς περὶ τὴν ψυχὴν τῆς νεότητος καὶ ἡ παραμέλησις τοῦ ὑψίστου αὐτοῦ ἐθνικοῦ καὶ ἠθικοῦ ἔργου.

Δὲν εἶναι ὀρθὸν νὰ κρύπτωμεν πρὸς ἀλλήλους τὴν ἀλήθειαν, ὅσον στυγνὴ καὶ ἄν εἶναι ἡ ὄψις αὐτῆς. Ὁρθὸν εἶναι πᾶς τις, ἐνώπιος ἐνωπίῳ, νὰ ἀντικρύσῃ τὴν ζοφερότητα τοῦ κόσμου, εἰς τὸν ὁποῖον ἀγωνίζεται διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του, νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸ μέγεθος τῶν εὐθυνῶν του καὶ νὰ μὴ βαυκαλιζέται ἀπὸ τὴν πλάνην μιᾶς εὐκόλου καὶ ἀνέτου προσπάθειας. Μόνον σκληρὸς μόχθος καὶ σιδηρὰ πειθαρχία, πειθαρχία παθῶν καὶ ἀδυναμιῶν, πειθαρχία καὶ τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδίας καὶ τοῦ σώματος, θὰ ἀνοίξῃ δίοδον στενὴν πρὸς τὸν νέον κόσμον καὶ πρὸς τὴν νέαν ζωὴν. Ἀπὸ τὰ μαλθακὰ καὶ τὰ πολυτελῆ κρησφύγετα τῆς ἀνέσεως, ἀπὸ τὴν ἀσφάλειαν καὶ τὴν ἡσυχίαν τῆς εὐμαρείας, δὲν ἐκπορεύονται αἱ δυνάμεις, αἱ ὁποῖαι θὰ ἀνα-

ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Δαμασκηνὸς πρὸς τὸ εὐσεβὲς πλήρωμα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν (ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς κατὰ σάρκα Γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν, Ἰησοῦ Χριστοῦ).—*Τῆς Διευθύνσεως* «Συναραὶ λόγον».—† *Μητροπολίτου Σάμου Εἰρηναίου* Ἡ Ἐκκλησία καὶ τὰ χριστιανικὰ σοσιαλιστικά κόμματα.—† *Ἐπισκόπου Ταλαντίου Βασιλείου* Ὁ Γαρδικίου Ἀμβρόσιος ἐν Λαμία.—*Βασιλείου Βέλλα*, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου, Ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία.—*Χριστουγεννιάτικο Μῆνυμα* τοῦ Παγκοσμίου Συνδέσμου Διεθνoῦς φιλίας διὰ τῶν Ἐκκλησιῶν.—Τὸ Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως Κλήρου Ἑλλάδος (ΤΑΚΕ) καὶ οἱ ἠσφαλισμένοι του.—*Παρατηρήσεων Στήλη*: «Σωτήριον».—Ὁ Οἰκομενικός.—«Ἐπὶ τέλους ἐπετύχομεν».—Πόθεν ἐξαρτᾶται ἡ εἰρήνη.—Ἡ ἑλληνικὴ διαμαρτυρία.—Χρονικά.

στηλώσουν τὴν ἀρετὴν, τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν εἰρήνην. Ἐκπορεύονται ἀπὸ τὴν ἀσκητικὴν περισυλλογὴν, τὴν αὐτοπειθαρχίαν καὶ τὴν ὀλοψυχὸν ἀφιέρωσιν εἰς τὰ διδάγματα τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ.

Ὁ χριστιανικὸς ἑλληνικὸς λαός, ὁ ὑπὲρ πάντα ἄλλον δοκιμασθεὶς καὶ ἀγωνισθεὶς, ὁ ὑπὲρ πάντα ἄλλον ἀδικηθεὶς ἀπὸ τοὺς προσκαίρους ἐγκοσμίους κριτὰς, ὁ ἑλληνικὸς λαός, ὁ μεταπεσὼν ἀπὸ τὸ δρᾶμα τοῦ πολέμου, χωρὶς ἀνάπαυλαν, εἰς τὸ μεταπολεμικὸν δρᾶμα τοῦ ἐσωτερικοῦ σπαραγμοῦ, νοσεῖ καὶ πάσχει ἀπὸ ὅλους τοὺς χριστιανικοὺς λαοὺς βαρύτερον. Καὶ μόνη διάχυτος εἰς τὰς ψυχὰς τῶν τέκνων τοῦ παρηγορία εἶναι ἡ ἀκλόνητος συνειδησις ὅτι ὑπῆρξεν ἀφιλοκερδῆς καὶ πιστὸς εἰς τὰς παραδόσεις του, πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας καὶ τοῦ χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ. Νοσεῖ καὶ πάσχει ὁ ἑλληνικὸς λαός, διότι ἐμάρανεν ἡ ἐγκόσμιος δικαιοσύνη τὰς ἐλπίδας του, διότι ἡ ἐπιβουλὴ τοῦ πολέμου κυκλῶνει τὸν εἰρηνικὸν οἶκόν του, διότι ἐνσταλάζεται εἰς τὰς ψυχὰς τῶν εὐγενῶν τέκνων του, ἀντὶ τῆς ἀγάπης τῆς ἀδελφικῆς, ἡ ἀντίθεσις καὶ ἡ διχόνοια.

Ἐάν δι' ὅλους τοὺς ἄλλους λαοὺς ἡ γλυκυτάτη ὥρα τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἐλπίδος ἀναπτέρωνται τὰς κουρασμένας δυνάμεις καὶ ἐγκαινιαῶν τὴν ἀπαρχὴν νέας προσπαθείας διὰ τὴν ἐπάνοδον εἰς τὸν δρόμον τῶν αἰωνίων ἠθικῶν καὶ πνευματικῶν ἀληθειῶν, τὰς ὁποίας ἐφώτισεν ἡ λάμψις τοῦ μυστηρίου τῆς Βηθλεέμ, πόσον διὰ τὸ χριστιανικὸν πλήρωμα τῶν Ἑλλήνων ἡ ὥρα αὐτῆ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἐλπίδος δὲν καθίσταται γλυκυτέρα καὶ φωτεινότερα ἐν μέσῳ τόσης ἀχλὺς καὶ τόσοσφου; Τί δὲν σημαίνει διὰ τὸν Ἑλληνα σήμερον ἡ θεία εὐδοκία καὶ ἡ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ὅταν αἰμάσσων καὶ πεινῶν ἐπικαλεῖται αὐτὰς με ἀνατεταμένας τὰς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανόν. Ἡ μυστικὴ ὅμως αὔρα, ἡ ὁποία πνέει σήμερον ἐξ οὐρανῶν, δὲν ἀποτελεῖ μόνον θαλαπωρὴν καὶ παρηγορίαν. Εἶναι καὶ μῆνυμα ἐλπίδος, εἶναι ἀνάκλησις τῆς παραπλανηθείσης ψυχῆς εἰς τὰς αἰωνίους πηγὰς τῆς, εἰς Χριστόν,

εἰς τὴν ἀλήθειαν, ἡ ὁποία δὲν παρέρχεται, ὅπως τὰ ψεύδη τοῦ συρμοῦ, εἰς τὴν ἀγάπην; ἡ ὁποία δὲν κάμπτεται καὶ δὲν ἠττάται, εἰς τὴν πίστιν, ἡ ὁποία πέραν τῶν προσκαίρων ἀτυχιῶν καὶ τῶν δεινοπαθημάτων τοῦ παρόντος βλέπει τὴν δικαίωσιν τῆς ἀρετῆς καὶ τὴν πραγματοποίησιν τῆς δικαιοσύνης.

Σήμερον κατέρχεται ὁ Θεὸς ἐπὶ γῆς διὰ νὰ σώσῃ τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν καὶ τὸν θάνατον. Ἄς εὐπρεπίσωμεν τὰς ψυχὰς μας διὰ νὰ τὸν ὑποδεχθῶμεν καὶ διὰ νὰ καρποφορήσῃ ἐν αὐταῖς ἡ μυσταγωγία τῆς θείας εὐδοκίας. Ἄς ἐμπλησθῶμεν πίστεως καὶ ἐλπίδος καὶ πρὸ παντὸς ἀγάπης, τῆς πηγῆς ταύτης πασῶν τῶν ἀρετῶν, τῆς δυνάμεως ταύτης πασῶν τῶν ἠθικῶν δυνάμεων. Καὶ τὴν ἀγάπην αὐτὴν θὰ γνωρίσωμεν μόνον μέσα εἰς τὸν ἐνανθρωπήσαντα Θεόν. Διότι, ὅπως γράφει ὁ Εὐαγγελιστῆς Ἰωάννης, «ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστὶ καὶ ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ ἐν τῷ Θεῷ μένει καὶ ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ». Μὲ αὐτὴν τὴν ἀγάπην ὡς φῶς ὁδηγοῦν, ἄς ἀνεγείρωμεν τὸν κρημιτισμένον οἶκόν μας, ἵνα ἐν αὐτῷ ὡς ἀδελφοὶ ἐν Χριστῷ, πάντες ἠνωμένοι, συνοικήσωμεν, τελοῦντες τοῦ λοιποῦ ἐν εὐγενεῖ ἀμίλλη τὸ ἔργον τοῦ Γένους μας, τὸ ἔργον τῆς εἰρηνικῆς κυριαρχίας τοῦ πνεύματος, τὸ ἔργον τοῦ ἐλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ, τὸ ὅποιον οἱ πατέρες ἡμῶν διὰ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου τῶν ἐθεμελίωσαν διὰ μέσου τῶν αἰώνων.

Ἡ εὐλογία τοῦ ἐπιφανέντος Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, τοῦ Θεοῦ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀγάπης, ἔστω μετὰ πάντων ἡμῶν.

† Ὁ Ἀθηνῶν ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ

«ΣΥΝΑΡΑΙ ΛΟΓΟΝ»,

Ἐπὶ τῇ λήξει τοῦ παρελθόντος καὶ τῇ ἐναρξί τοῦ νέου ἔτους ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος, «συναίρων λόγον» μετὰ τοῦ πρώτου, ζητεῖ νὰ διαπιστώσῃ τί κληροδοτεῖ τοῦτο διὰ τὸ δεύτερον καὶ ὁποία διὰ τὸ μέλλον διανοίγεται προοπτικὴ. Δυστυχῶς, οὔτε ὁ ἀπολογισμὸς τοῦ παρελθόντος εἶνε εὐχάριστος, οὔτε ὑψίστανται—κατὰ ἄνθρωπον—δεδομένα, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων θὰ ἦτο δυνατόν τὸ μέλλον νὰ ἐμφανισθῇ ἐνθαρρυντικόν. Παρῆλθε διετία ὅλη μετὰ τὸν πόλεμον, καὶ ὅμως ἐξακολουθεῖ ἔτι νὰ συνέχῃ τὰς ψυχὰς βαρεῖα ἀδημονία, κατὰ πάσας δὲ τὰς ἐνδείξεις φαίνονται ἐγκυμονοῦμεναι ἔτι τραγικότεραι περιπλοκαί. Ἡ διαρκοῦντος τοῦ πολέμου συμμαχικὴ ἐνότης μετὰ τὴν νικηφόρον ἐκβασίν του διεσπᾶσθη ἀμέσως, πρώτην δὲ ἴσως φορὰν εἰς τὴν Ἰστορίαν ὁ κόσμος διηρέθη εἰς δύο ἄκρως ἀντιθέ-

τους παρατάξεις, ὁ συμβιβασμὸς τῶν ὁποίων ἐμφανίζεται ἀπολύτως ἀδύνατος.

Καὶ χαρακτηρίζεται ἀδύνατος ὁ συμβιβασμὸς, διότι ἡ χωρίζουσα τὰς δύο παρατάξεις ἀντίθεσις εἶνε τόσο ἀπόλυτος, ὅσον ἡ μεταξὺ τοῦ φωτὸς καὶ τοῦ σκοτὸς. Δὲν ὑπάρχει κοινὸν μεταξὺ αὐτῶν συνεννόησεως ἕδαφος, ἐφ' ὅσον εἰς ὠρισμένας θεμελιώδεις ἀρχὰς καὶ ἰδέας, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων ρυθμίζονται τῶν ἀνθρώπων αἱ σχέσεις, ἐκάτερος τῶν δισταμένων προσδίδει ἔννοιαν ὅπως ἀντίθετον τῆς ὑπὸ τοῦ ἐτέρου παραδεκτῆς. Καὶ ἀκόμη χειρότερον: ἐνῶ διὰ τὸν μὲν ὠρισμένοι ἀξία εἶνε ἀντικειμενικαὶ καὶ ἄρα ὑποσταταί, καὶ ἄνευ αὐτῶν δὲν εἶνε νοητὴ ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων, διὰ τοὺς δὲ εἶνε ἄγνωστοὶ ἐντελῶς, δι' αὐτοὺς οὐδὲ κἂν ὑπάρχουν. Τοιοῦτοτρόπως ἐκπηδοῦν δύο λογικαὶ ἀντίθετοι πρὸς ἀλλήλας, ἂν ἦνε μάλιστα δυνατόν νὰ ἀποκληθῇ λογικὴ ἢ τῆς μὴ χρησιμοποιοῦσης λογικοὺς νόμους καὶ κανόνας ἐτέρας τῶν παρατάξεων.

Ἄλλ' ἐξ ἴσου ἄκρως δυσάρεστον θεμελιώδεις σύμπτωμα ἐν τῷ ἀπολογισμῷ τοῦ λήξαντος ἔτους εἶνε ἡ ἐκ τοῦ χωρισμοῦ τῆς Ἐπιστήμης ἀπὸ τῆς Ἠθικῆς ἀνυπολόγιστος διὰ τὴν ἀνθρωπίνην κοινωνίαν καὶ τὸν ἐν γένει πολιτισμὸν τῆς ζημίας. Τὸ δυστύχημα δ' εἶνε ὅτι, ἔνεκα τοῦ χωρισμοῦ τούτου, ὅσω περισσότερον προοδεύει ἡ Ἐπιστήμη, τόσο δεινότερον ἀποβαίνει τὸ ἐκ τῆς προόδου ταύτης προκύπτον κακόν. Ἀκριβῶς δ' εἰς τὴν διάσπασιν ταύτην τῶν μεταξὺ τῆς Ἐπιστήμης καὶ τῆς Ἠθικῆς δεοντολογικῶν σχέσεων ὀφείλεται τὸ ὅτι τὰ μεγαλειότερα τῆς πρώτης ἐπιτεύγματα πραγματοποιοῦνται κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τῶν πολέμων.

Ἐφ' ὅσον καὶ ἡ ἐν τῷ σήμερον ἀρχομένη νέω ἔτει ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος θὰ πρόκηται νὰ συνεχισθῇ ἐπὶ τῆς γραμμῆς τοῦ λήξαντος ἔτους, δὲν προμηνύονται ἀγαθὰ διὰ τὸν κόσμον τοῦ μέλλοντος. Ἡ συνέχουσα τὴν ψυχὴν ἀγωνία θὰ αὐξάνεται διηγεκῶς, ἐὰν δὲν κατανοηθῇ ὅτι ἡ μαστίζουσα τὴν ἀνθρωπότητα κρίσις εἶναι ἠθικὴ, καὶ ὅτι ἔξω καὶ μακρὰν τῶν ἀρχῶν τοῦ Εὐαγγελίου εἶναι ἀδύνατον νὰ βιωθῇ ἀξία τοῦ ἀνθρώπου ζωὴ. Αἱ ἔννοιαι τῆς ἐλευθερίας, τῆς δικαιοσύνης, τοῦ ἀνθρωπισμοῦ, τῆς ἀγάπης, εἶνε ἀξία ὑψίσται αὐτοδύναμοι καὶ πάντοτε αἱ αὐταὶ διὰ πάντας,

μόνιμοι γνώμονες τῆς ζωῆς τῶν ἀληθινῶν ἀνθρώπων, ὑψίστα ἀπαντάσματα τῆς χριστιανικῆς θεοσεκείας, μόνης πραγματικῆς ρυθμιστρίας τῶν ἀνθρωπίνων κοινωνιῶν.

Ἐπὶ τῇ ἐνάργει τοῦ νέου ἔτους ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ, ἐγκύπτουσα ἐπὶ τοῦ δυσάρεστο ἀπολογισμοῦ τοῦ παρελθόντος, θὰ θελήσῃ νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν ὁδόν, τὴν ὁποίαν δι' ὅλης τῆς Ἱστορίας μονίμως καὶ σταθερῶς δεικνύει τοῦ Κυρίου ὁ δάκτυλος. Τότε μόνον, βοηθούσης καὶ τῆς θείας Χάριτος, «ἔσται τὰ σκολιὰ εἰς εὐθείαν καὶ αἱ τραχεῖαι εἰς ὁδοὺς λείας».

Ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΑ ΚΟΜΜΑΤΑ

Ἐξεδόθη καὶ αὐτὰς ἓνα βιβλιαράκι τοῦ κ. Γ. Καλλία μὲ τίτλον «Συμβολὴ στὸν ἀγῶνα τῶν χριστιανῶν Σοσιαλιστῶν» περιέχον πραγματικὴ ἀληθείας καὶ μαρτυροῦν τὴν πίστιν τοῦ συγγραφέως εἰς τὸν χριστιανικὸν σοσιαλισμὸν. Ἀναφέρει γνώμας διακεκριμένων σοφῶν καὶ κοινωνιολόγων, ἀπὸ τὰς ὁποίας καταφαίνεται ἡ ἀξία ποῦ ἀντιπροσωπεύουν τὰ χριστιανικὰ πολιτικὰ κόμματα, καίτοι ἡ ἐκτάσις τοῦ βιβλίου δὲν ἐπιτρέπει τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ νοήματός των καὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν διεμορφώθησαν καὶ ὠδηγήθησαν εἰς τὸ πεδίον τῆς πολιτικῆς δράσεως. Μνημονεύεται εἰς αὐτὸ ὅτι ἡ Ἐκκλησία δὲν ὑπόνοσεν τὰς προσπάθειας καὶ τοὺς ἀγῶνας τῶν πολιτικῶν αὐτῶν συγκροτημάτων, ἀλλ' ἀντιθέτως ἔλαβε στάσιν ἐχθρικήν, μάλιστα δὲ καὶ κληρικοὺς φωτισμένους, ὅπως ὁ Lamennais, τοὺς κατεδίκασεν ἀστόργως, καίτοι ἐνεφοροῦντο ἀπὸ ἓνα πνεῦμα χριστιανικῆς ἀγάπης πρὸς τὸν λαόν ἐξ αἰτίας τῶν δεινοπαθημάτων του. Ἀναφέρεται εἰς τὸ βιβλίον καὶ ἡ ἐξῆς σχετικὴ γνώμη ἐνὸς Ἀμερικανοῦ δημοσιολόγου, ποῦ ἐξεφράσθη εἰς ἄρθρον του μὲ τίτλον «Ἐθνικισμός». «Αἱ χριστιανικαὶ Ἐκκλησίαι ἐτρομοκρατήθησαν ἀπὸ τὰς προόδους τῆς Ἐπιστήμης, τῆς βιομηχανίας, τοῦ φιλελευθερισμοῦ, ἐνόμισαν δὲ ὅτι τὰ ὕλικά συμφέροντά των ταυτίζονται μὲ τὰς δυνάμεις, αἵτινες ἀντετίθεντο εἰς τὴν ἀνθρωπίνην πρόοδον... ἐπλησίασαν τὰς ἐθνικιστικὰς δυνάμεις, καὶ εὐρέθησαν ἠνωμένοι κατὰ τὸν πόλεμον μὲ τὰς δυνάμεις τοῦ Φασισμοῦ» (σελίς 45 Σημ. 2).

Ὁ Χριστιανισμὸς δὲν ἡμπορεῖ νὰ ἀδιαφορῇ διὰ τὰ φλέγοντα κοινωνικὰ καὶ οἰκονομικὰ ζητήματα. Ἡ Ἐκκλησία ὑποχρεοῦται νὰ ἐκφράζῃ τὰς σκέψεις τῆς καὶ νὰ δίδῃ τὰς συμβουλὰς τῆς καὶ εἰς τοὺς πολιτικοὺς καὶ εἰς τοὺς πνευματικοὺς ἡγέτας τοῦ ἔθνους ποῦ τὰ διαχειρίζονται, ὅπως αἱ ἰδέαι των καὶ αἱ ἐνέργειαι των συμφωνοῦν πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ, τὸ ὁποῖον εἰ-

ναι «ή ἀλήθεια καὶ ἡ ζωὴ». Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἐναντίον τοῦ ἀκράτου οἰκονομικοῦ φιλελευθερισμοῦ, ὁ ὁποῖος ὁδηγεῖ εἰς τὸν σχηματισμὸν τῶν οἰκονομικῶν Τράστ πού συνθλίβουν καὶ ἐξαθλιώνουν τοὺς μικροὺς ἐπαγγελματίαι καὶ τὸν ἐργαζόμενον ἐν γένει κόσμον χάριν τοῦ πλουτισμοῦ τῶν ὀλίγων. Ἡ ἐλευθερία δὲν εἶναι ἐκδήλωσις τῶν φυσικῶν νόμων, ὡς φρονεῖ ὁ οἰκονομικὸς φιλελευθερισμὸς, ἀλλ' εἶναι τὸ πνεῦμα πού νικᾷ αὐτοὺς τοὺς νόμους. Ἡ ἐλευθερία ὀφείλει νὰ βιοῦται ὡς χρέος, ὡς θυσία, ὡς ἀγάπη καὶ δημιουργὸς δυνάμεις, ὡς δικαιοσύνη καὶ ὄχι ὡς κακοποιὸς δυνάμεις. Ἐντὸς τῆς ἐλευθερίας νοεῖται ὁ ἄνθρωπος ὡς ὑπεράτη ἀξία εἰς τὸν κόσμον. Βεβαίως ὁ ἄνθρωπος ὡς πρόσωπον ὀφείλει νὰ κατακτᾷ ἑαυτὸν ἀνάως ἀγωνιζόμενος κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ τοῦ ἴνα μεταβάλλῃ τὴν ἐλευθερίαν του, πού κλείει μέσα τῆς τὸ κακὸν εἰς κατὰστασιν τοῦ δυνάμει, εἰς δικαιοσύνην καὶ ἀγάπην, καὶ διὰ τοῦτο χρειάζονται ἀγῶνες διὰ τὸν λυτρωμὸν μας, διὰ τὴν ἀναστήλωσιν τοῦ δικαίου, ἀγῶνες πάσης φύσεως καὶ δὴ καὶ πολιτικοί.

Τὰ χριστιανικὰ πολιτικὰ κόμματα ὀφείλουν νὰ ἔχουν ὡς μεγάλην ἀρχὴν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν νὰ διαπνέωνται, τὸν ἄνθρωπον, ὡς ἐλευθερίαν, ὡς προσωπικότητα, ὡς θεῖαν εἰκόνα. Ἄνευ αὐτῆς τῆς ἀρχῆς δὲν δύνανται νὰ ὀνομάζωνται χριστιανικά. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὑπεράτη χριστιανικὴ ἀρχή. Κάθε σύστημα πολιτικόν, οἰκονομικόν, ἀκόμη καὶ θρησκευτικόν, πού μειώνει, πού στραγγαλίζει τὴν ἀνθρωπίνην ἀξιοπρέπειαν, εἶναι ἀντιχριστιανικόν. Οὔτε ὁ κεφαλαιοκρατισμὸς πού ἀντικρῦζει τὸν ἄνθρωπον ὡς παραγωγικὴν μηχανήν, οὔτε ὁ κομμουνισμὸς πού τὸν θεωρεῖ ἐπίσης ὡς ἀριθμὸν καὶ οἰκονομικὴν μονάδα, ἴστανται μέσα στὸ πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ. Ὅλα, καὶ Κράτος καὶ Ἔθνος καὶ οἰκογένεια, ὅλοι οἱ θεσμοί, ὀφείλουν νὰ λειτουργοῦν χάριν τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ κράτος εἶναι τεταγμένον νὰ ἐξασφαλίζῃ τὰς ἐλευθερίας μου, νὰ προασπίζῃ τὸ δικαίόν μου, μέσα στὸ ὅποιο ἀποτιμᾶται καὶ εὐρίσκει δικαίωσιν ὁ μόχθος μου καὶ σώζεται ἡ ἀξιοπρέπειά μου. Ἡ πίστις εἰς τὸν ἄνθρωπον ὡς θεῖον δημιούργημα πού ἀγωνίζεται μέσα στὴ ζωὴ καὶ δημιουργεῖ τὸν πολιτισμὸν του καὶ βεβαιώνει τὴν πνευματικὴν του ἀξίαν, ὀφείλει νὰ ἐμπνέῃ τὰς σκέψεις καὶ τὰς πράξεις ἑνὸς ἐκάστου καὶ ὅλων ὁμοῦ, διότι ἔτσι ἐξασφαλίζονται αἱ πνευματικαὶ κατευθύνσεις τῶν λαῶν.

Ἡ πορεία τῆς Ἱστορίας δὲν καθορίζεται μόνον ἀπὸ τὸν οἰκονομικὸν παράγοντα. Ἡ θεωρία τοῦ ἱστορικοῦ ὕλισμοῦ δὲν εἶναι ἀλήθεια ὠλοκληρωμένη. Ἡ ἐλευθερία, τὸ πνεῦμα, εἶναι συντελεστὴς πρωτεύων, ἰσχυρότατος, τῆς ἱστορικής σταδιοδρομίας τῶν Ἐθνῶν. Ἡ ἀρνήσις τοῦ πνεύματος ἐν τῇ ἀναζητήσῃ τοῦ νοήματος τῆς Ἱστορίας τὴν ἐκτροχιάζει ἀπὸ τὴν ἐκπολιτιστικὴν τῆς πορείαν, φονεύει τὴν δημιουργικὴν

δύναμιν τῶν λαῶν. Ἡ πορεία τῆς Ἱστορίας κατὰτείνει εἰς τὸν θρίαμβον τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι τὸ τέλος τῆς. Εἰς τὸ τέλος αὐτὸ προσδοκᾶται νὰ λάβῃ χώραν τὸ πλήρωμα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς δικαιοσύνης, ἡ χριστιανοποίησης, ἡ μεταμόρφωσις καὶ ὁ φωτισμὸς τοῦ κόσμου καὶ τῆς ζωῆς. Αὐτὴ ἡ προσδοκία δὲν εἶναι ἕνας φακιρικὸς ὀραματισμὸς, ἀλλὰ μεγάλος παγκόσμιος σκοπὸς πού ἐπιτυγχάνεται μετὰ τοὺς μόχθους, μετὰ τοὺς ἀγῶνας, μετὰ τὰς δημιουργίας τοῦ ἀνθρώπου εἰς κάθε ἐπίπεδον τῆς ζωῆς, μετὰ τὴν σύμπραξιν τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ. Μέσα σ' αὐτὴν τὴν κατάστασιν δὲν σβύνει ὁ ἄνθρωπος, ἀλλὰ σώζεται ἡ προσωπικότης του καὶ γίνεται ὀλόφωτος σὰν τὴν θεανδρικὴν προσωπικότητα τοῦ Χριστοῦ πού εἶναι ἀγάπη καὶ χαροποιὸν φῶς, μέσα στὸ ὅποιο ἀνακαινίζεται καὶ δοξάζεται καὶ θεοῦται ὅλη ἡ Κτίσις.

Αὐτὴ εἶναι ἡ χριστιανικὴ κοσμοθεωρία, καὶ μάλιστα εἰς τὴν ὀρθόδοξον μορφήν τῆς, μαζῇ μετὰ τὸν χριστιανικὸν Θεὸν πού ζῆ ὡς ἀγάπη, ἀπὸ τὴν ὁποίαν προήλθεν ὅλη ἡ Δημιουργία. Αὐτὴ γεννᾷ τοὺς προσανατολισμοὺς εἰς τὴν κατανόησιν τῆς ζωῆς, ἀναστηλώνει ὡς χρέος τὰς εὐγενεῖς δυνάμεις τῆς ψυχῆς, φωτίζει καὶ ζωογονεῖ τὰς δημιουργικὰς τῆς δυνάμεις, μεταβάλλεται εἰς δράσιν καὶ πολιτιστικὰς ἀξίας. Αὐτὴ ὡς χριστιανικὴ φιλοσοφία ἀναγνωρίζει τὴν ἐλευθερίαν ὡς ὄντολογικὴν ἀξίαν. Ὑπ' αὐτὸ τὸ νόημα ἡ ἐλευθερία εἶναι πλέον ἀλήθεια, διὰ τὴν ὁποίαν μάχεται καὶ θυσιάζεται ὁ καθένας, διότι ὑπάρχει εἰς τὸ βάθος ἡ πεποίθησις ὅτι ἡ βίωσις τῆς λυτρῶναι, γίνεται φῶς, χαροποιεῖ, ἐξυψώνει ἄτομα καὶ λαοὺς. Εἰμπορεῖ νὰ συγκινήσῃ ἡ ἐλευθερία καὶ χωρὶς τὴν παραδοχὴν τῆς ὡς ὄντολογικῆς ἀξίας, ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν ἔχει ρίζας, δὲν εἶναι ἀλήθεια μετὰ βᾶσιν πνευματικῆν. Ἐὰν ἡ ἐλευθερία εἰς αὐτὸν τὸν τύπον ἐρευνηθῇ μετὰ ἐπιστημονικὰς μεθόδους, χάνεται, ἐμφανίζεται ὡς αὐταπάτη, διότι ἡ ἐλευθερία δὲν εἶναι ποσοτικὴ ἀξία διὰ νὰ εἶναι ἀντικείμενον ἐπιστημονικῆς γνώσεως, ἀλλ' εἶναι ποιόν. Ἀναλύονται καὶ συντίθενται μόνον τὰ φυσικοχημικὰ γεγονότα τῆς ἀνοργάνου φύσεως. Ἀναλύονται ἐπίσης μόνον, χωρὶς καὶ νὰ δύνανται νὰ ἀνασυντεθοῦν, τὰ βιολογικὰ καὶ φυσιολογικὰ φαινόμενα τῆς ὀργανικῆς ζωῆς, ἀλλ' ἡ ἐλευθερία δὲν ἀναλύεται, δὲν ἀνασυντίθεται, εἶναι πνεῦμα, καὶ διὰ τοῦτο μόνον πιστοποιεῖται, μόνον βιοῦται ὡς πρόσωπον καὶ οὐδεὶς δύναται νὰ ἀμφιβάλλῃ περὶ τῆς ὑπάρξεώς τῆς. Ὅτι ὑπάρχω ὡς ἄνθρωπος, ὡς ἐλευθερία, ὡς πρόσωπον συγκεκριμένον, τοῦτο τὸ ζῶ, τὸ ζῶ ὡς ἐμπειρίαν πνευματικὴν καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ζωῆς μου, καὶ τὸ αἰσθάνομαι εἰς μίαν ἀφάνταστον ἀπειρίαν παραστάσεων, εἰς μίαν ποικιλίαν παλμῶν ἰδίων καὶ κοινῶν, εἰς ἕνα ὑποσυνείδητον πνευματικὸν βάθος, ὅπου ἡ ζωὴ κινεῖται ὡς ἀντινομία,

ως εφάμαρτος διάθεσις, αλλά και ως όρμη εύγενών συλλήψεων και δημιουργιών, τó αισθάνομαι όμως τούτο πάντοτε εις μίαν άδιαίρετον ενότητα του προσώπου μου που φέρει τόν χαρακτήρα του αιώνιου. Αύτη ή εμπειρία μου είναι ή ύπαρξις μου, είναι ή προσωπική μου κατάστασις, και δέν έχω ανάγκην ουδεμιás αποδείξεως περί τούτου. Η φιλοσοφία της ύπαρξεως της ζωής του ανθρώπου ως προσωπικότητος αντικρύζει ασφαλέςτερον τά προβλήματα του ανθρώπου, της κοινωνίας και της Ιστορίας, και αποκαλύπτει άναμφιβόλως τήν όδόν της άληθείας. Η έλευθερία, ó άνθρωπος, είναι τó κέντρον της έρεύνης της φιλοσοφίας αύτης, προς τήν όποιαν συμβιβάζεται και ή χριστιανική φιλοσοφία. Η έλευθερία είναι, είπομεν, όντολογική άξία. Έκείνος που δέν τήν πιστεύει ως τοιάυτην, δέν δυσκολεύεται να τήν ανταλλάσση με άλλας άξιαις, ως είναι αι πολιτικά και οικονομικά άξια, και να μεταπίπτη εις άνάλογα πολιτικά και κοινωνικά συστήματα, εντός των όποιων χάνεται ó άνθρωπος ως υπερτάτη πνευματική άξια.

Οι χριστιανοί σοσιαλισται, δια να είναι άνένδοτοι άγωνισταί εις τούς πολιτικούς των άγώνας, όφείλουν να διαπνέωνται από τήν χριστιανικήν φιλοσοφίαν και να υιοθετούν εις τó βάθος της συνειδήσεως των όλους τούς μεγάλους σκοπούς του χριστιανισμού, άλλως κίνδυνεύουν να παραμείνουν έπιφανειακοί, και ή ένταξις των εις τó κόμμα τó χριστιανικόν σοσιαλιστικόν να γίνεται από ένα πολιτικόν ύπολογισμόν. Δέν δύναται να χωρισθί ή χριστιανική ήθική και εις τήν κοινωνικήν της εμφάνισιν από τó χριστιανικόν δόγμα, από τήν χριστιανικήν κοσμοθεωρίαν. Τó χριστιανικόν σοσιαλιστικόν πολιτικόν κόμμα έμφανίζει μίαν δρασίν ώρισμένης χριστιανικής άπόψεως, που όφείλει να συγκεντρώνη όλην τήν χριστιανικήν θρησκευτικήν προσωπικότητα του άγωνιζομένου πολιτικού άνδρός. Έν πάση περιπτώσει δέν δύναται τις να άρνηθί ότι τά χριστιανικά σοσιαλιστικά κόμματα έγκλειουν εις μεγαλύτερον βαθμόν και ασφαλέςτερον τήν κοινωνικήν και πολιτικήν άλήθειαν. Θά ήτο εύκταίον να άπλωθί ή κατανόησις των κοινωνικών προβλημάτων εντός του χριστιανικού πνεύματος δια να αύξηθί εις ποσοτικήν και πολιτικήν δύναμιν ή χριστιανική σοσιαλιστική παράταξις εντός της χώρας, καιτοι είναι άληθές ότι και άλλα πολιτικά δημοκρατικά κόμματα άγωνίζονται δια σκοπούς, οι όποιοι δέν διαφέρουν και πολύ από τούς σκοπούς των πολιτικών άγώνων των χριστιανικών σοσιαλιστικών κομμάτων,

Η Έλληνική Έκκλησία έμπορεί να συμπαθί προς τήν χριστιανικήν σοσιαλιστικήν πολιτικήν κίνησιν, δέν δύναται όμως να έκδηλωθί, να λάβη θέσιν μαζή της. Η Έκκλησία άγκαλιάζει όλους, και τούς πιστούς, και τούς άδιαφόρους, και τούς ψυχρούς, και τούς έχθρούς της άκόμη. Η Έκκλησία όφείλει να διδάσκη τόν λαόν, να

έξετάζη τά μεγάλα προβλήματα που συνταράσσουν όλα τά Έθνη, και να χαράσση τας γραμμάς των λύσεων των. Με τήν διδασκαλίαν αύτην διαθέτει τούς λαούς, γεννά τήν άτμόσφαιραν, εντός της όποιας διευκολύνονται οι πολιτικοί ήγέται εις τήν συγκρότησιν των πολιτικών των δυνάμεων προς τήν πραγματοποίησιν των σκοπών εκείνων, εντός των όποιων και ή κοινωνική δικαιοσύνη έγκαθιδρύεται ασφαλέςτερον εν τή ζωή, και τó Έθνος ως όντότης Ιστορική έξυψώνεται εις τήν σκέψιν του, εις τήν επιδίωξιν των έκάστοτε ύψηλοτέρων άναζητήσεών του, και αναπτύσσεται άδιαλείπτως εις τήν δημιουργικήν του πορείαν. Έάν ή Έκκλησία ήτο χωρισμένη από τó κράτος, ή θέσις της θά ήτο διαφορετι ή, και ή στάσις της άπέναντι της χριστιανικής σοσιαλιστικής πολιτικής κινήσεως θά ήδύνατο να είναι περισσότερον σαφής, περισσότερον καθωρισμένη. Τώρα, και αν άκόμη ύπήρχον κυβερνηται και ύπουργοί μη χριστιανοί ή χριστιανοί κατ' όνομα, είναι εν τούτοις ύποχρεωμένη ή Έλληνική Έκκλησία να συμπράττη μετ' αυτών, ως άπαιτεί τούτο ή νομική σχέσις της προς τήν πολιτείαν. Υπ' αυτους τούς όρους ή Έλληνική Έκκλησία όφείλει να ίσταται έξω των οίώνδηποτε πολιτικών κομμάτων, διότι, άλλως, ή θέσις της κοντά εις ένα συγκεκριμένον πολιτικόν κόμμα θά διήγειρεν εις έχθρότητα κατ' αύτης όλας τας πολιτικές παρατάξεις, θά προέδιδε τόν οικουμένισμόν της, τó θεϊον πνεύμα της, με τó όποιον υπερβάλλει τας διαίρέσεις, άγιάζει τόν φυσικόν κόσμον και ένοποιεί τας ψυχάς ζώντων και νεκρών εις μίαν αίώνιον βασιλείαν, εις μίαν γενικήν λύτρωσιν, εις ένα θρίαμβόν καθολικής ώριότητος.

† Ο ΣΑΜΟΥ ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ

Ο ΓΑΡΔΙΚΙΟΥ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ ΕΝ ΛΑΜΙΑ, *

Τελευτώντος του έτους 1833 ó Φθιώτιδος Ιάκωβος, μετά τήν δοθείσαν διαβεβαίωσιν επί τή έκλογή του ως ποιμενάρχου της Μητροπόλεως ταύτης, ανέλαβε και έπισήμως τά καθήκοντα αυτού. Μεταβάς εις τήν έδραν της παροικίας αυτού, τήν Λαμία, εδρεν εκεί έφησυχάζοντα τόν Γαρδικίου Αμβρόσιον έπιθυμών δ' όπως πληροφορηθί τούς λόγους της εν τή πόλει ταύτη παραμονής του έγραψε προς αυτόν παρακαλών όπως γνωρίση αυτόν σχετικώς. Ο Αμβρόσιος, συμμορφούμενος προς τήν υπόδειξιν ταύτην, δια της από 5 Φεβρουαρίου 1834 άπαντητικής αυ-

* Η άκριβής χρονολογία της άνόδου αυτού εις τόν Έπισκοπικόν θρόνον Γαρδικίου δέν είναι γνωστή. Ο Ανθιμος Αλεξούδης θεωρεί τó 1846 ως έτος άνόδου αυτού εις τήν Έπισκοπήν ταύτην όμως δέν άληθεύει τούτο, καθ' όσον όδοτος ήτο έπίσκοπος ταύτης κατά τó 1834, ως έμφαίνεται έκ παρατιθεμένων κατωτέρω έγγραφών του ίδιου του Αμβροσίου, άνελθόντος εις τόν ύπ' όψιν θρόνον πρό του 1834 ως δέ γνωρίζει ήμιν ó Ν. Γιαννόπουλος («Θεολογία» Τόμ. ΙΔ'. Τεύχος ΝΔ σελ. 142), όδοτος απέθανε τώ 1839.

τοῦ ἐπιστολῆς γνωρίζει αὐτῷ τὸ «αἴτιον» τῆς ἀκουσίας ἀπομακρύνσεως ἐκ τῆς ἱερᾶς αὐτοῦ παροικίας: «ἐπιφορτισθεὶς, λέγει, παρὰ τοῦ κυριάρχου μου ἁγίου Λαρίσσης χρέη βαρύτερα καὶ δυσβάστακτα, τὰ ὅποια μὴ δυνάμενος νὰ οἰκονομήσω καθ' ὅτι ἐκ τῶν περιστάσεων τὸ πλεῖστον μέρος τῶν κατοίκων τῆς λαχούσης μοι ἐπαρχίας διεσκορπίσθη, ἀφ' οὗ πολλάκις ἐξηγήθην πρὸς τὴν διαληφθεῖσαν Πανιερότητά του τὸν κυριάρχην μου τὸ ἀνοικονόμητον τῶν ἐπιβληθέντων παρ' αὐτοῦ πρὸς ἐμέ... χρεῶν καὶ μὴ δυσωπηθεὶς εἰς τὰς ἐνθέρους καὶ ἀδιακόπους παρακλήσεις μου, ἀλλὰ μᾶλλον σκληρυνθεὶς καὶ βιαζόμενος... εἰς τὴν ἄμεσον ἐκπλήρωσιν τῶν ἀνωτέρω χρεῶν, βιασθεὶς οὕτως, λέγω, ἄκων ἐκὼν κατέφυγον εἰς τὴν προστασίαν τῆς Α. Μ. τοῦ Σ. Μονάρχου τῆς Ἑλλάδος Ὁθωνος, περὶ τοῦ ὁποίου τὴν διατήρησιν τῆς μακροημερεύσεως αὐτοῦ ζωῆς ἀναπέμψω ἀνάως πρὸς Θεὸν χεῖρας ἰκέτιδας καὶ ἐξαιτοῦμαι νὰ ζήσω ἐνταῦθα ἐφησυχάζων εἰς τὴν ἐλευθέραν Ἑλλάδα τὸ ἐπίλοιπον τῆς γηραιᾶς ἡλικίας μου. Καταφυγὼν λοιπὸν ἐνταῦθα κληήρης περὶ τὸν παρελθόντα Ὀκτώβριον, ἀμέσως σπεύσας εἰδοποίησα τὴν ἐνταῦθα ἄφιξίν μου πρὸς τὴν Σ. Ἱερὰν Σύνοδον κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν διάταξιν καὶ ἀμοιρῶν μέχρι τοῦδε Σ. ἀπαντήσεώς της παρακαλῶ ἐνθέρμως τὴν Ὑμετέραν Πανιερότητα ν' ἀναφέρῃ τὰ περὶ ἐμοῦ ὅπου δεῖ διὰ νὰ μείνω ἐπὶ τοῦ παρόντος ἡσυχάζων καὶ ὑποφαίνομαι μ' ὄλον τὸ βαθύτατον σέβας.

Ἐν Λαμίᾳ τὴν 5 Φεβρουαρίου 1834

Ὁ ταπεινὸς Ἐπίσκοπος Γαρδικίου Ἀμβρόσιος»

Ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς ἀπὸ 15 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον ἀναφορᾶς αὐτοῦ ἐγνώριζεν Αὐτῇ, ὡς ἐξέθεσε τούτους καὶ εἰς τὸν Σεβ. Φθιώτιδος, τοὺς λόγους τῆς ἀφίξεώς του εἰς τὸ Ἑλληνικὸν κράτος, παρακαλῶν ἐν τέλει Αὐτὴν, ὅπως, εὐδοκοῦσα, ἐπιτρέψῃ αὐτῷ ἵνα ἐφησυχάσῃ «εἰς κανὲν τῆς Βοιωτίας Μοναστήριον».

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος υἱοθετήσασα τὴν παράκλησιν ταύτην τοῦ Ἀμβροσίου ἐπέτρεψεν αὐτῷ, ἵνα διαμένῃ εἰς Μονὴν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπικρατείας ἔχουσαν πλείονας τῶν ἑξ μοναχῶν. Ἡ ἀπόφασις αὕτη τῆς Ἀνωτάτης Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς, διαβιβασθεῖσα διὰ τοῦ Φθιώτιδος, ἐχαροποίησε τοῦτον, ἀπαντήσαντα Αὐτῇ διὰ τῶν κάτωθι:

«Πρὸς τὴν Ἁγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος.

Διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 133]145 ἐγγράφου τοῦ Σεβασμιωτάτου συναδελφοῦ Ἁγίου Φθιώτιδος μοι διευθύνθη ἀντίγραφον διαταγῆς τῆς Σ. Ἱερᾶς Συνόδου ὑπ' ἀριθ. 543]323 δι' ἧς εἰδοποιούμην ὅτι συμμορφούμενος μὲ τοὺς καθεστῶτας Νόμους καὶ τὰ Βασιλικά διατάγματα δύναμαι νὰ ἀπέλθω εἰς ἕν τῶν ἐχόντων τῶν ἑξ μοναχῶν

Μοναστήριον εἰς τὸ ὁποῖον ἐγκρίνω ὁ ἴδιος νὰ ἐφησυχάσω.

Σεβαστῆ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος! κατατρεχόμενος ἀπὸ τὸν κυριάρχην μου Ἁγίον Λαρίσσης ὡς ἡ διψῶσα ἔλαφος κατέφυγα εἰς τὴν προστασίαν τῆς Α. Μ. τοῦ ὁποίου τὰ Βασιλικά αὐτοῦ διατάγματα καὶ τοὺς καθεστῶτας νόμους ὡς ἐπιθυμῶν νὰ ζήσω ἐντὸς τοῦ Βασιλικοῦ κράτους, δέχομαι μὲ πᾶσαν μου εὐχαρίστησιν καὶ ἀναπέμψω χεῖρας ἰκέτιδας πρὸς τὸν Ὑψιστον Θεὸν ὑπὲρ τῆς ἐνισχύσεως καὶ στερεώσεως τῆς Α. Μ. Εὐγνωμονῶ δὲ καὶ πρὸς τὴν Σ. Ἁγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον οὐχ ἦττον, καθότι εὐρον τῷ ὄντι ἀδελφικὴν καὶ χριστιανικὴν ὑποδοχὴν κατὰ τὴν διακέλευσιν τῶν θείων νόμων καὶ παρακαλῶ θερμῶς ἢ πρὸς ἐμὲ δεχθεῖσα εὐμένεια καὶ οἰκειότης νὰ μένη παντοτεινῆ, ὡς καὶ δὲν ἀμφιβάλλω.

Ἐνταῦθα Μοναστήρια ἔχοντας περισσοτέρους τῶν ἑξ μοναχῶν ἴσως δὲν εὐρίσκονται ἐξετάσας δὲ καὶ ἐβεβαιώθην, ὅτι εἰς τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Ἁγίου Βοιωτίας εὐρίσκονται τοιαύτης φύσεως δύο Μοναστήρια τὸ τοῦ ὁσίου Λουκᾶ καὶ τῆς Ἱερουσαλήμ, ἀλλὰ ἐπειδὴ καὶ ταῦτα εὐρίσκονται ἐκτὸς τῆς δικαιοδοσίας τοῦ συναδελφοῦ Ἁγίου Φθιώτιδος παρακαλῶ τὴν Σ. Ἁγίαν Σύνοδον νὰ πέμψῃ εἰς ὅποιον ἐκ τῶν δύο ἐγκρίνει ἀναγκαίαν διαταγὴν τῆς πρὸς τὸν ἡγούμενον, δυνάμει τῆς ὁποίας νὰ γίνω δεκτὸς καὶ λαβῶν αὐτὴν εἶμαι πρόθυμος νὰ ἀπέλθω καὶ ὑποσημειοῦμαι μὲ ὄλον τὸ βαθύτατον σέβας.

Ὁ ταπεινὸς Ἐπίσκοπος Γαρδικίου Ἀμβρόσιος»

Ἐν Λαμίᾳ τὴν 27 Μαρτίου 1834.

Ἡ Σύνοδος προέκρινεν ἵνα ὁ Ἀμβρόσιος ἐφεξῆς ἐφησυχάζῃ εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν τοῦ Ὀσίου Λουκᾶ γράψασα «πρὸς τὸν πανοσιώτατον Ἠγούμενον καὶ πάντας τοὺς πατέρας» αὐτῆς τὴν ὑπ' ἀριθ. 835)457 καὶ ἀπὸ 7 Ἀπριλίου 1834 διαταγὴν τῆς, δι' ἧς διετάσσοντο οὗτοι, ὅπως, ἀφοῦ παραχωρήσωσιν αὐτῷ «τὸ ἀνάλογον οἴκημα», παρέχωσιν αὐτῷ «καὶ δυνατὴν περιποίησιν, καθ' ὅσον τὸ σέβας ὀφείλετε παρ' ὑμῶν καὶ διὰ τὸν βαθμὸν τῆς ἀρχιερωσύνης καὶ διὰ τὸ γῆρας του». Ὅθεν ἐπιλέγει τὸ Συνοδικὸν ἐγγραφον «ἡ Σύνοδος ἔχουσα ὄλην τὴν πεποιθῆσιν εἰς τὴν περὶ τοὺς τοιοῦτους ἀγαθὴν σας προαίρεσιν ἐπαναπαύεται, περιμένουσα πλήρη τὴν ἐνέργειαν τῆς παρουσίας καὶ εὐχεται πρὸς πάντας ὑμᾶς τὴν ἐν Χριστῷ ἀγάπην...» διὰ ταυταρίθμου δὲ καὶ ταυτοχρόνου Αὐτῆς ἐγγράφου πρὸς τὸν Βοιωτίας παρεκάλει τοῦτον ὅπως ἐνεργήσῃ καὶ οὗτος «ὅ,τι ἐκ τῶν καθηκόντων του».

Καὶ ἐνῶ ταῦτα ἀπεφάσιζεν ἡ Σύνοδος περὶ τοῦ Ἀμβροσίου, αἴφνης ἀπέρχεται οὗτος εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ ὡς γνωρίζει ἡμῖν ὁ Φθιώτιδος, ὅστις διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 316)328 καὶ ἀπὸ 20 Ἀπριλίου 1834 ἀναφορᾶς του πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον γνωρίζει τὰ τῆς ἀναχωρήσεως τούτου. Πρὸ ὀλίγου χρονικοῦ διαστήματος, ἔγρα-

φεν, ἔλαβον τὴν ὑπ' ἀριθ. 835 διαταγὴν τῆς Ἱεραῆς Συνόδου, διὰ τῆς ὁποίας Αὕτη «ἀποδεχομένη τὴν αἴτησιν τοῦ Ἐπισκόπου Γαρδικίου εἰς τὸ νὰ μεταβῆ κατὰ τὴν τῆς Βοιωτίας Μοῆν τοῦ Ὁσίου Λουκά...», ὅμως ἐπληροφορήθη ὅτι «...ἡ θεοφιλία τοῦ πρὸς τὸ ξημέρωμα τὴν ἰδίαν ἐκείνην νύκτα ἐν καιρῷ βαθείας νυκτὸς ἀνεχώρησε λαθραίως χωρὶς νὰ εἰδοποιήσῃ καὶ τὸ χειρότερον ἄνευ διαβατηρίου ἐγγράφου οὐδεμιᾶς ἀρχῆς διὰ τὴν ἐπαρχίαν του...» τὴν πληροφορίαν δὲ ταύτην τοῦ Φθιώτιδος ἐπεβεβαίωσε καὶ ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Γαρδικίου, ὅστις ἐπισκεψάμενος αὐτὸν ἐνεχείρισεν αὐτῷ ἐπιστολὴν τοῦ Ἀμβροσίου ἔχουσαν οὕτω:

«Σεβασμιώτατε

Πρὸ ἡμερῶν ἀφοῦ ἐξέφρασα τὰ αἰσθήματά μου πρὸς τὴν αὐτοῦ Πανιερότητα ἐναπήτουν τὴν ἐνταῦθα διαμονὴν μου, ἵνα ἐφησυχάσω εἰς ἓν τῶν δύο Μοναστηρίων τῶν κειμένων ὑπὸ τὴν τοῦ Ἁγίου Βοιωτίας διεύθυνσιν.

Ἦδη δέ, ἐπειδὴ οἱ ἐπαρχιῶταί μου ἀνέλαβον τὰ εἰς τὸ ἄτομόν μου χρεῖα συμβιβασθέντες μετὰ τοῦ Κυριάρχου μου καὶ ἔπεμψαν ἐξεπίτηδες οὐ μόνον ἀνθρώπους συνοδευμένους μὲ γράμματα παρὰ τῆς Πανιερότητός του ἐναπαιτοῦντες με, ἀλλὰ καὶ ζῆα διὰ τὴν εἰς τὴν ἐπαρχίαν μου μεταβάσιν, ἀναχωρῶ.

Κρίνω ὅμως ἐπάναναγκες νὰ εἰδοποιήσω τὴν Α. Σεβασμιότητα τὴν ἤδη μεταβάσιν μου, ἥτις ἔλαβε τοσαύτην ὑπὲρ ἐμοῦ φροντίδα, ἐν ταυτῷ δὲ νὰ τὴν παρακαλέσω νὰ προσφέρῃ τὰ σεβάσματά μου πρὸς τὴν Ἁγίαν καὶ Ἱεράν Σύνοδον περὶ τῆς ὁποίας θέλω εἶμαι εὐγνώμων διηνεκῶς διὰ τὴν πρὸς ἐμὲ ἀνάδειξιν καὶ περιθαψίν της· περὶ δὲ τοῦ κραταιοτάτου ἡμῶν Ἄνακτος ἀναπέμπω πρὸς Θεὸν χεῖρας ἰκέτιδας ὑπὲρ τῆς μακροημερεύσεως αὐτοῦ ζῶντος· μένω δὲ μ' ὄλον τὸ βαθύτατον σέβας.

Ἐν Λαμίᾳ τὴν 16 Ἀπριλίου 1834

Ὁ Ἐπίσκοπος Γαρδικίου Ἀμβρόσιος.

Ὁ Φθιώτιδος «διὰ τὴν ἀπροσδόκητον πρᾶξιν...» τοῦ Γαρδικίου «ἥτις καὶ πρὸς τὸν σεβάσιμον αὐτοῦ Ἀρχιερατικὸν χαρακτήρα εἶναι πολλοῦ λόγου ἀξία μέμψεως, κατακρίσεως καὶ ὀλοτελῶς ἀνοίκειος ὡς πρὸς τὴν Σεβασμιότητά του...» οὐ μόνον ἀνεφέρθη πρὸς τὴν Ἱεράν Σύνοδον, ἀλλ' ἔγραψε καὶ πρὸς τὸν οἰκεῖον ἐπαρχον παρακαλούμενον, ὅπως γνωρίσῃ αὐτῷ περὶ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Ἀμβροσίου, ἔλαβε δὲ τὴν ἀπάντησιν ὅτι «τὸ ἐπαρχεῖον προϋπάρχουσαν γνώσιν περὶ τούτου δὲν εἶχε, διότι ἄλλως ἤθελε γνωστοποιήσῃ τὴν ἱερατικὴν ταύτην ἀρχήν...».

Τοιοῦτοτρόπως ἡ ἐπὶ ἐξάμηνόν που παραμονὴ τοῦ Γαρδικίου Ἀμβροσίου ἐν Λαμίᾳ, ὀφειλομένη εἰς παρεξηγήσεις μὲ τὸν προϊστάμενον αὐτοῦ Μητροπολίτην Λαρίσης, ἀρθείσας ἐν τῷ μεταξύ, ἔληξε καὶ ἐδόθη αὐτῷ ἡ εὐκαιρία ἵνα ἐπανέλθῃ καὶ αὖθις εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ πρὸς συνέχισιν τῶν καθηκόντων αὐτοῦ, τὰ ὁ-

ποῖα πρὸς καιρὸν, ἐκ τῆς ὡς εἴρηται αἰτίας, εἶχον παροραθεῖ.

† Ο ΤΑΛΑΝΤΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

Η ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΔΙΑΚΟΝΙΑ

Δὲν πρόκειται ἐν τῷ παρόντι ἄρθρῳ ν' ἀναπτύξω τὴν μεγάλην σημασίαν καὶ τὸν ὑψιστον σκοπὸν, ὃν ἔχει νὰ ἐπιτελέσῃ ὁ θεσμὸς τῆς Ἀπ. Διακονίας, διότι περὶ τούτου ἀρκετὰ ἐγράφησαν καὶ ἐλέχθησαν. Πιστεύων εἰς τὴν μεγάλην τοῦ θεσμοῦ τούτου ἀποστολὴν καὶ αἰσθανόμενος τὴν ἀνάγκην τῆς λειτουργίας αὐτοῦ ἀκριβῶς κατὰ τὰς δυσκόλους στιγμὰς, τὰς ὁποίας διερχόμεθα, ἐσκέφθην κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, ὅτε εὐρισκόμην ἐν τῇ Γεν. Διευθύνσει τῶν Ἐπισκευμάτων τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας, τίνι τρόπῳ θὰ ἦτο δυνατόν ὁ εἰς μαρασμόν, ὡς μὴ ὠφελε, περιπεσὼν ὀργανισμὸς οὗτος, νὰ ἀναζωογονηθῇ καὶ ἀποδώσῃ τοὺς καρπούς.

Πρόθυμον συναντιλήπτορα εἰς τὰς σκέψεις μου ταύτας εὑρον τὴν τότε Ἱ. Σύνοδον (Μάϊος 1945), ἥτις ἔσπευσε νὰ συγκροτήσῃ Συνοδικὴν Ἐπιτροπὴν, ἥτις μετὰ τῶν κατὰ καιροὺς διευθυνάντων τὴν Ἀπ. Διακονίαν, τοῦ τότε Μητροπολίτου τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων καὶ τῆς ἀρμοδίας ὑπηρεσίας τοῦ Ὑπουργείου θὰ προέβαιεν εἰς τὴν διονυχιστικὴν ἐξέτασιν τοῦ ὄλου προβλήματος καὶ εἰς τὴν ἐξ ὑπαρχῆς σύνταξιν νέου Νόμου. Θὰ μοῦ μείνῃ ἀλησμόνητος ὁ ζήλος τῶν Ἱεραρχῶν ἐκείνων, οἵτινες καὶ αὐτοὶ πιστεύοντες εἰς τὸν ὑψηλὸν προορισμὸν τῆς Ἀπ. Διακονίας προσήχοντο εἰς τὰς ἐπανειλημμένας συσκέψεις καὶ μὲ ἀδιάπτωτον ἐνδιαφέρον παρηκολούθουν τὴν ἐξέτασιν τῶν ἀναφυσμένων προβλημάτων μέχρι τῆς ἀποκρυσταλλώσεως τῶν σκέψεων εἰς ἄρθρα Νόμου. Ὁμολογῶ ὅτι τὸ τοιοῦτο ἐνδιαφέρον ἦτο δι' ἐμὲ ἐμφυχόμενος καὶ ἐγγύησις ὅτι τέλος ὁ θεσμὸς αὐτὸς θὰ ἐξεπλήρῃ πλέον τὸν προορισμὸν του, διότι αὕτη αὕτη ἡ Ἐκκλησία ἐφαίνετο τόσον ζωηρῶς ἐνδιαφερομένη. Ὁ Νόμος, τέλος, καταρτισθεὶς μέχρι τοῦ τελευταίου ἀρθροῦ καὶ ἐγκριθεὶς ὁμοθυμῶς ὑπὸ τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς, παρεδόθη εἰς τὸν τότε Ἀντιβασιλεύοντα Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν, ἵνα οὗτος ἐπιφέρῃ τὰς κατ' αὐτὸν ἀναγκαίας μεταβολάς.

Ἡ ἄρτιωτέρα διοργάνωσις πάντων τῶν τμημάτων τῆς Ἀπ. Διακονίας καὶ τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων, δι' ὃν ἠλπίζετο νὰ λυθῇ τὸ ζήτημα τῶν ἀδιορίστων θεολόγων καὶ τῶν ἐκ τῶν Ἱερατικῶν Σχολῶν ἐξερχομένων, ἡ ἴδρυσις Σχολῆς Κηρύγματος, Ἱ. Ἐξομολογήσεως καὶ Κατηχήσεως, ἡ πρόβλεψις καταρτισμοῦ ἰδίου σώματος πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν σκοπῶν τῆς Ἀπ. Διακονίας καὶ ἡ οἰκονομικὴ τοῦ ὀργανισμοῦ τούτου ἐξασφάλισις ἀπετέλουν τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τοῦ ἐν σχεδίῳ Νόμου.

Ἡ φορὰ τῶν πραγμάτων ἔφερον ὥστε τὴν μὲν

τότε Ἱ. Σύνοδον νὰ διαδεχθῆ συντόμως ἡ ἀριστίνδην Σύνοδος, ἐγὼ δὲ ν' ἀποχωρήσω τοῦ Ὑπουργείου φεύγων εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Εὐτυχῶς ὁ ἐν τῷ Ὑπουργείῳ διαδεχθεὶς με φίλος Συνάδελφος κ. Ἱ. Καρμίρης, πιστεύων καὶ αὐτὸς εἰς τὸν προορισμὸν τῆς Ἀπ. Διακονίας, οὐ μόνον ἀπεδέχθη τὸν ἐν σχεδίῳ Νόμον, ἀλλὰ καὶ προώθησε τοῦτον, καταστήσας αὐτὸν Νόμον τοῦ Κράτους μὲ ἐλαχίστας παραλλαγάς, ὧν σπουδαιότερα εἶναι ἡ ἀφορῶσα εἰς τὴν σύνθεσιν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀπ. Διακονίας.

Ἄλλ' ἔκτοτε, καίτοι τοσοῦτος μακρὸς χρόνος παρήλθεν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ Νόμου, οὗτος δὲν ἐφημερόσθη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπιστρέψας ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ πρὸ ὀλίγου, μετ' ὀδύνης ἐπληροφορήθην τοῦτο, μαθὼν ὅτι Συνοδικὰ μέλη εἶχον ἀντιρρήσεις ἐπὶ τοῦ δημοσιευθέντος Νόμου. Ἄλλ' ἐνταῦθα προβάλλουν μερικαὶ ἀπορίαι εἰς τὸν νοῦν ἐκάστου κοινοῦ ἀνθρώπου. Πῶς συμβαίνει ὥστε Νόμος συνταχθεὶς καὶ ἐγκριθεὶς ὑπὸ Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς, κατ' ἐξουσιοδότησιν τῆς Ἱ. Συνόδου δρώσης, νὰ μὴ τυγχάνῃ τῆς ἐπιδοκίμασίας τῆς διαδόχου Συνόδου; Δὲν ὑπάρχει ἐν τῇ διοικήσει Ἐκκλησία ἐνιαία ἐκκλ. πολιτικὴ ἐπὶ τόσον κεφαλαιωδῶν ζητημάτων, οἷον τὸ τῆς Ἀπ. Διακονίας; Καὶ εἶναι δυνατόν καὶ ἐποικοδομητικὸν διὰ τὸ κῆρος τῆς Ἐκκλησίας ἀποφάσεις σπουδαιόταται ν' ἀνατρέπωνται καθ' ὁλοκληρίαν ἐντὸς βραχυτάτου διαστήματος, ὡς ἐὰν ἡ μία Σύνοδος ν' ἀντιμάχεται πρὸς τὴν προκάτοχον αὐτῆς; Ἐὰν δὲ ἡ Ἐκκλησία, ὡς ἀναγινώσκω εἰς τὰς ἐφημερίδας, ἀπαιτῆ ὅπως κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ νέου Συντάγματος τεθῆ διάταξις, καθ' ἣν νὰ μὴ δύναται ἡ Πολιτεία νὰ προβαίῃ εἰς δημοσιεύσιν ἐκκλ. Νόμων ἄνευ προτάσεως ἢ ἐγκρίσεως αὐτῶν ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου, τότε ἐπὶ τῆς αὐτῆς βάσεως διερωτᾶται τις διατί ἄρα γε δὲν ἐφαρμόζει ἡ Ἐκκλησία τὸν ὑπ' αὐτῆς συνταχθέντα Νόμον τῆς Ἀπ. Διακονίας; Ὡς δὲ πληροφοροῦμαι, αὐτὴ αὐτῆ κατὰ τὸ θέρος συντελεστοῦσα Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλ. τῆς Ἑλλάδος ἀπεφάσισε τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Νόμου μὲ τροποποίησιν τοῦ ἐπιμάχου, ὡς φαίνεται, ἄρθρου, τοῦ ἀναφερομένου εἰς τὴν σύνθεσιν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀπ. Διακονίας. Θέλω νὰ πιστεύω ὅτι ἴσως ἄλλαι σκέψεις ὠδήγησαν εἰς μεταβολὴν τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ ἄρθρου τοῦ Νόμου, ἥτις ὅμως δύναται νὰ ἐπέλθῃ χωρὶς νὰ παρεμποδίζηται ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ Νόμου. Δὲν εἶναι δὲ διόλου συντελεστικὸν διὰ τὸ κῆρος τοῦ Κράτους πάντοτε μὲν, ἰδίᾳ ὅμως κατὰ τὰς παρούσας στιγμὰς, νόμοι ὑπὸ τοῦ Κράτους θεσπισθέντες νὰ μὴ ἐφαρμόζωνται, ὡς ἐὰν ἕκαστος εἶναι δυνατόν νὰ τεθῆ ὑπὲρ τὸ Κράτος, κρίνων αὐτὸς τίνα Νόμον θὰ ἐφαρμόσῃ καὶ τίνα ὄχι. Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς εἶναι προτιμότερον ὁ Νόμος νὰ καταργηθῆ ἢ παραμένων ἐν ἰσχύϊ νὰ ἀδρανή.

Ἐὰν ὑπάρχουν λόγοι οἰασδῆποτε φύσεως πα-

ρακωλύοντες τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Νόμου, οὗτοι δέον τὸ ταχύτερον νὰ ἀρθῶσι καὶ νὰ ἀρχίσῃ ὁ Νόμος λειτουργῶν. Οἱ καιροὶ εἶναι χαλεποί, τὰ πάντα γύρω μας καθ' ἡμέραν ἀλλάσσουν μὲ καταπλήττους ἐνίοτε γοργότητα, διότι δὲν εἶναι συντονισμένοι αἱ ἀντίρροποι δυνάμεις. Ὀφείλομεν νὰ ἐννοήσωμεν ὅτι εὐρισκόμεθα εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ συντονισμοῦ καὶ τῆς ἐνιαίας κατευθύνσεως τῶν δυνάμεων εἰς πᾶσαν τῆς ζωῆς σφαῖραν. Ὀφείλομεν νὰ ἐννοήσωμεν ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν ἡ Ἐκκλησία νὰ διεξαγάγῃ τὸ ἔργον τῆς μὲ τὰ παλαιὰ μέσα καὶ τὰς παλαιὰς μεθόδους. Χρειαζέται συντονισμὸς, ἐνιαία κατεύθυνσις, συνδυασμένη ἐνέργεια, μελετημένον πρόγραμμα, θέσις θετικὴ καὶ ὁμοίομορφος ἀπέναντι τῶν παντοίων προβλημάτων, στελέχη ἄρτια, κινούμενα εἰς τὰς ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας χρασομένους γραμμάς, μέσα σύγχρονα, μέθοδοι σύγχρονοι κλπ. Ὅλα ὅμως αὐτὰ διὰ νὰ κινήθουν μελετημένα καὶ συντονισμένα ἐπάνω εἰς κοινὸν πρόγραμμα, ἁρμονικὰ καὶ μὴ παραφωνοῦντα, χρειάζεται ἓνας ὀργανισμὸς, ὅστις νὰ ἐνσαρκῶνῃ τὴν σκέψιν καὶ τὴν θέλησιν τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ αὐτὸς ὁ ὀργανισμὸς εἶναι ἡ Ἀπ. Διακονία, ἡ ὁποία μὲ τὴν Ἱ. Σύνοδον θ' ἀποτελοῦν τὸν ἐγκέφαλον καὶ τὴν καρδίαν τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ θὰ κινήσουν νεῦρα, χέρια καὶ πόδια τοῦ ὑπολοίπου ὀργανισμοῦ πρὸς πραγματοποίησιν μελετημένου καὶ συγκεκριμένου προγράμματος.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΒΕΛΛΑΣ

Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΦΙΛΙΑΣ ΔΙΑ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

Ὁ Παγκόσμιος Σύνδεσμος Διεθνῶς φιλίας διὰ τῶν Ἐκκλησιῶν ἀπῆλθε τὸ γάτοφι εὐχετήριον Μήνυμα πρὸς τὰ εἰς ὅλας τὰς χώρας Ἐθνικά του Συμβούλια καὶ δι' αὐτῶν πρὸς ἀπάσας τὰς Χριστιανικὰς Ἐκκλησίας ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν τῶν Χριστουγέννων :

Ὁ πόλεμος ἐτελείωσεν, ἀλλ' ὁ θόρυβος τῶν μαχῶν ἤχει ἀκόμη εἰς τὰ ὦτά μας. Τὰ τηλεβόλα εἰσιώπησαν, καὶ ὅμως ὁ φοβερός τῶν κρότος ἀντηχεὶ ἀκόμη εἰς τὰς καρδίας μας. Ὁ ἀμητὸς τοῦ καταστρεπτικωτέρου τῶν πολέμων εὐρίσκειται ἀκόμη ἐμπρὸς μας. Πεῖνα καὶ ἀθλιότης, ἀνησυχία καὶ ἀπελπισία ἀποτελοῦν τὴν τύχην τῆς ἐποχῆς μας καὶ ὁ κόσμος ὀλόκληρος ἀναζητεῖ τὴν εἰρήνην ἐκεῖ ὅπου εἰρήνη δὲν ὑπάρχει.

Κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν τῆς ἀπογοητεύσεως ὑπεράνω τῆς ὀμίχλης, τοῦ χάους καὶ τῆς ἀπελπισίας λάμπει ὁ Ἀστὴρ τῆς ἐλπίδος καὶ ἡ καλὴ ἀγγελία τῆς Βηθλεέμ : «Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ Γῆς Εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία» ἐμφανίζεται χαραγμμένη μὲ ἀπαστράπτοντα γράμματα ἐπάνω εἰς τὸν σκοτεινὸν ὀρίζοντα.

Ἡ ἀγγελία ἀπευθύνεται πρὸς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τῆς καλῆς θελήσεως ἀνεξαρτήτως φυλῆς, ἐθνικότητος καὶ θρησκείας, λάμπει διὰ μέσου τῶν νεφῶν τῆς καχυποψίας καὶ τοῦ μίσους καὶ δεικνύει πρὸς τὴν πάσχουσαν καὶ κατεστραμμένην ἀνθρωπότητα τὸν νέον δρόμον τῆς ἀνοικοδομήσεως. Μᾶς προτρέπει νὰ θέσωμεν τέρμα εἰς τὰς θορυβώδεις μεμφιμορίας διὰ νὰ δυνηθῶμεν νὰ ἀκούσωμεν τὸν ἀγγελικὸν ὕμνον. Μᾶς

ΤΟ ΤΑΜΕΙΟΝ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ ΚΛΗΡΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ (Τ.Α.Κ.Ε.) ΚΑΙ ΟΙ ΗΣΦΑΛΙΣΜΕΝΟΙ ΤΟΥ

Ἡ Διοίκηση τοῦ Τ.Α.Κ.Ε., ἀποτελουμένη ἐκ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Φλωρίνης Κυρίου Βασιλείου, ὡς ἀντιπροέδρου, καὶ τῶν Αἰδεσ. Δουκᾶ

πρόσκαλεῖ νὰ συγκεντρώσωμεν τὰς δυνάμεις μας ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ διὰ νὰ ἀγωνισθῶμεν διὰ τὴν εἰρήνην ὡς τὰς συνκεντρώσαμεν καὶ ἠγωνίσθημεν διὰ τὸν πόλεμον.

Μὲ αὐτὴν τὴν ἱερὰν ἀγγελίαν εἰς τὰς καρδίας μας καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν ἱερὸν σκοπὸν ἀποβλέποντες ἀπειθονόμηθα πρὸς τὰ διάφορα Ἐθνικὰ Συμβούλια τοῦ Παγκοσμίου Συνδέσμου καὶ τὰ προτρέπομεν νὰ ἐργασθῶν με ὅλα τὰ εἰς τὴν διάθεσιν αὐτῶν εὐρισκόμενα μέσα πρὸς ἐπίτευξιν τῆς εἰρήνης, τὴν ὁποίαν νοσταλγεῖ τόσο ὁ κόσμος, καὶ ἀφιερῶσιν ἑαυτὰ εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ ἐξαιρετικῶς ἐπείγοντος τούτου σκοποῦ. Ἐν τῷ πνεύματι τούτῳ σὰς ἀποστέλλομεν τοὺς χαριετισμούς μας. Ὁ δυστυχὴς αὐτὸς κόσμος ἔχει ἀνάγκην ἀπόλυτον τῆς ἐντατικῆς μας δράσεως καὶ τῶν προσευχῶν μας. Ὅλοι αἱ διαθέσιμοι δυνάμεις πρέπει νὰ κινητοποιηθῶν πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν καὶ δυναθῆ ἔτσι ὁ διηρημένος κόσμος μας νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ σκότος καὶ τὴν χαώδη κατάστασιν τῶν μεταπολεμικῶν ἡμερῶν καὶ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν νέαν κατάστασιν τῆς ἀσφαλείας καὶ τῆς εἰρήνης.

Ἄς προχωρήσωμεν, ὡς ἐκ τούτου, με πεποίθησιν πρὸς τὸ νέον ἔτος ἀπολύτως ἀποφασισμένοι νὰ δημιουργήσωμεν με τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ ἕνα νέον κόσμον ὅπου ὁ πόλεμος καὶ τὰ προκαλοῦντα αὐτὸν αἷτια θὰ καταλυθῶν καὶ θὰ ἐξαφανισθῶν καὶ ὅπου ἀπόλυτος εἰρήνη θὰ βασιλεύῃ εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων.

Ἐν Γενεύῃ τῇ 5ῃ Δεκεμβρίου 1946

ΑΜΙΑΚΑΣ Σ. ΑΛΙΒΙΖΑΤΟΣ, Πρόεδρος (Ἑλλάς)

ΡΟΒΕΡΤΟΣ ΝΤΕΕΤΕΡ, Γεν. Γραμματεὺς (Ἀμερικὴ)

Ι ΜΑΡΕ, Εἰδικὸς Γραμματεὺς (Ἀγγλία)

Παπαναστασίου, Ἰωάννου Σακκά, Ἀθανασίου Κωτσάκη, Νικολάου Μακροπούλου καὶ τῶν Κυρίων Ἰωάννου Καρμίρη, Δημ. Ἀποστολάκη, Βασιλ. Λαμπρινάκη, Ε. Μαργαρίτη, ὡς μελῶν, ἐξαπέλυσε, πρὸς διαφώτισιν τῶν ἠσφαλισμένων καὶ παντὸς ἐνδιαφερομένου, Ἐγκύκλιον, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐκθέτει τόσο τὴν ἐνεστῶσαν οἰκονομικὴν κατάστασιν τοῦ Ταμείου, ὅσον καὶ τὴν ἀκολουθητέαν πολιτικὴν πρὸς ὀλοκλήρωσιν τῶν σκοπῶν του. Εἰς τὰ κυριώτερα αὐτῆς σημεῖα ἡ ἐγκύκλιος ἔχει ὡς ἐξῆς :

Ταμείον Ἀσφαλίσεως. Ἐν ἀρχῇ ἐκτίθεται πῶς τὸ Ταμείον, ὑποστὰν βαρυτάτας τὰς συνεπείας τῆς οἰκονομικῆς ἀναταραχῆς συνεπεία τοῦ πολέμου, ἀπώλεσε τὴν ἐξ 104.163.343 δρχ. περιουσίαν, ἣν εἶχε κατὰ τὸν Μάρτιον 1941. Στερηθὲν παντὸς ἀποθέματος κατὰ τὴν πρώτην μεταπολεμικὴν χρῆσιν (1945)46, ἐπραγματοποίησεν ἔσοδα 70 ἑκατομ. περίπου, ἐξ ὧν τὰ 55% διετέθησαν διὰ συντάξεις ἔναντι 33% διατεθέντων κατὰ τὸ 1939)40.

Χρῆσις 1946)47. Ἀπ' αὐτῆς ἐπαναλαμβάνεται ἄοκνος ἡ προσπάθεια διὰ τὴν βελτίωσιν τῶν οἰκονομικῶν τοῦ Ταμείου. Ὁ ἀρχικὸς προϋπολογισμὸς, συνταχθεὶς μετὰ μεγάλης συντηρητικότητος, προβλέπει ἔσοδα 1.324.762.168 δρ., ἔξοδα 1.245.972.538 δρ., περίσσευμα δὲ 78 ἑκατομ. περὶ ὄν δραχμῶν.

Κατὰ τὸν κατωτέρω πίνακα I ἡ χρῆσις (1946) 47, συγκρινομένη πρὸς τὴν προπολεμικὴν (1939) 40, ἐμφανίζει σταθερότητα εἰς τοὺς δείκτας τῶν ἐξόδων διοικήσεως καὶ ἐν γένει διαχειρίσεως, ἄνοδον δὲ εἰς τὰ διατιθέμενα ποσὰ τῶν συντάξεων ἐγγιζόντα τὰ 77% τῶν συνολικῶν ἐσόδων ἔναντι τῶν 33% τῆς χρήσεως (1939)40.

Π Ι Ν Α Ξ Ι

Ε Σ Ο Δ Α :	1939-40		1946-47	
	22.786.755		1.324.762.168	
Ε Ξ Ο Δ Α :				
1) Συντάξεις	7.524.942	33 %	1.018.780.000	76,9 %
2) Μισθοδοσίαι	747.410	3,3	53.091.000	4
3) Διοικήσεως κ.λ.π.	243.222	1,1	22.057.680	1,7
4) Ὑπηρ. Ἐνοσῆμων	405.479	1,8	22.695.000	1,7
5) Προμήθειαι	309.125	1,3	6.150.001	0,5
6) Διάφορα	2.731.519	12	123.198.857	9,3
7) Σύνολον	11.961.697	52,5	1.245.972.538	94,1
8) Περίσσευμα	10.825.058	47,5	78.789.630	5,9
	22.786.755	100	1.324.762.168	100

Ἡ ὑπέρογκος ἐπιβάρυνσις ἐκ τῶν συντάξεων ὀφείλεται :

α) Εἰς τὴν μεγάλην αὐξησιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν συντάξεων, ἀνερχομένων εἰς 2 χιλιάδας άτομα, ἤτοι εἰς 25% τῶν ἐνεργῶν ἠσφαλισμένων ἀνερχομένων εἰς 8000. Ἡ αὐξησις αὕτη ἐξηγεῖται ἐκ τῆς ἀθρόας ἐξόδου λόγω ἀναπηρίας καὶ γήρα-

τος. Ἰδιαίτερος λόγος εἶνε ὁ τοῦ θανάτου λόγω τῶν πολλῶν θυμάτων, ὅτινα εἶχεν ὁ ἐφημερικὸς κλῆρος ὡς ὀδυνηρὰν προσφορὰν εἰς τὸν Ἐθν. Ἀγῶνα. Οὕτω ἑκατοντάδες ὀλόκληροι ἱερεῖς ἐθυσιάσθησαν εἴτε παρὰ τοῦ κατακτητοῦ, εἴτε παρὰ τῶν ἀναρχικῶν ὀργανώσεων.

β) Αἱ χορηγοῦμεναι ὑπὸ Τ.Α.Τ.Ε. συντάξεις

είνε συγκριτικώς ανώτεροι των υπό άλλων όμοειδών ασφαλιστικών Ταμείων παρεχομένων, άνερχόμενοι εις τὸ 100)πλάσιον τῶν προπολεμικῶν καὶ εις 80% τῶν ἐνεργεία μισθῶν.

Ἐκ τῶν παρατιθεμένων στατιστικῶν πινάκων φαίνονται συγκριτικῶς αἱ συντάξεις τῶν κυριωτέρων κλαδικῶν ασφαλιστικῶν Ταμείων ὡς καὶ τοῦ Δημοσίου.

Π Ι Ν Α Ξ Ι Ι.

Κ λ α δ ι κ ᾶ Τ α μ ε ῖ α

	Ἀριθ. ἡσφαλ.	Ἀριθμὸς Συνταξιούχων	Παρεχόμεναι Συντάξεις	Ἀριθμὸς Ὑπαλλήλων
1) Ταμείον Ἐπαγγελματιῶν	150.000	3.000	45.000	210
2) » Νομικῶν	18.200	3.600	1- 500 54.000 501-1000 60.000 1001-1500 66.000 1501-2000 84.000 2001-2500 96.000	85
3) » Ὑγειονομικῶν	10.500	2.500	1- 500 45.000 501-1000 50.000 1001-1500 55.000 1501-2000 70.000	65
4) » Ἐμπόρων	24.000	900	60.000	80
5) » Αὐτοκινητιστῶν	20.000	2.000	1-1000 45.000 1001-1500 50.000 1501 καὶ ἄνω 55.000	
6) » Τ.Α.Κ.Ε.	8.000	2.000	1- 500 55.000 501-1000 70.000 1001-1500 80.000 1501 καὶ ἄνω 90.000	27

Π Ι Ν Α Ξ Ι Ι Ι.

	35 ἔτη ὕπηρεσίας	Κ ρ α τ ι κ α ῖ Σ υ ν τ ᾶ ξ ε ι ς	
Διευθυντῆς Α'	5200	Ἀπὸ 10-25 ἔτη ὕπηρεσίας τὰ ἀνάλογα πεντηκοστὰ τῶν ἔναντι ποσῶν. Εἰς τὰ 26 ἔτη τὰ 27/50 » » 27 » » 29/50 » » 28 » » 31/50 » » 29 » » 33/50 » » 30 » » 35/50 » » 31 » » 38/50 » » 32 » » 41/50 » » 33 » » 44/50 » » 34 » » 47/50 » » 35 » » 50/50 » » 36 » » 51/50 » » 37 » » 52/50 » » 38 » » 53/50 » » 39 » » 54/50 » » 40 » » 55/50	
» Β'	4672		
Τμηματ. Α'	4160		
» Β'	3520		
Εἰσηγητῆς	3280		
Γραμματεὺς Α'	2754		
» Β'	2346		
Ἀκόλουθος	1853		
Γραφεὺς Α'	1615		
» Β'	1275		
			Παρεχόμεναι ἤδη συντάξεις
			Βασικὴ σύνταξις (προπολεμικὴ) Σήμερον παρεχομένη ὑπὸ τοῦ Δήμου ὑπὸ τοῦ ΤΑΚΕ.
			1- 500 45.000 55.000
			501-1000 50.000 70.000
			1001-1500 55.000 80.000
			1501-2000 70.000 90.000
			2001-2500 80.000
			3001-4000 95.000
			4001-4500 100.000
			4501-5000 110.000
		5001-5500 120.000	
		5501-6500 130.000	

Ἐκ τοῦ πίνακος I συνάγονται ὅτι: α) τὸ TAKE ἔχει δυσαναλόγως μεγάλον ἀριθμὸν συνταξιούχων ἔναντι τῶν ἐνεργῶν ἠσφαλισμένων του, β) ὅτι παρέχει τὰς μεγαλύτερας συντάξεις, γ) ὅτι ἔχει τὸ ὀλιγαριθμότερον προσωπικόν, ἐν ἀναλογίᾳ πρὸς τὰ ἐξυπηρετούμενα πρόσωπα. Ὁ πίναξ II δεικνύει, ἐπίσης, ὅτι οἱ συνταξιούχοι τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. δύνανται νὰ θεωρῶνται ἀπὸ ἀπόψεως συντάξεως ὡς εὐρισκόμενοι εἰς μοῖραν καλλιτέραν τῆς τῶν συνταξιούχων Δημοσίων Ὑπαλλήλων. Ἀποδεικνύεται δὲ ἀπὸ παρατιθέμενον ἐν παραδείγματι ὑπολογισμόν, ὅτι, ἐφημέριος ἐξερχόμενος μὲ βαθμὸν εἰσηγητοῦ μετὰ 15)ετῆ ὑπηρεσίαν (ὅσος σήμερον ὁ χρόνος λειτουργίας τοῦ TAKE) καὶ συνταξιοδοτούμενος κατὰ τὰ παρὰ τῷ Δημοσίῳ ἰσχύοντα, θὰ ἐδικαιούτο βασικῆς συντάξεως δρ. 969, ἥτοι θὰ ἐλάμβανε σήμερον 50,000, ἐνῶ ἀπὸ τὸ Τ.Α.Κ.Ε. λαμβάνει 80 ἢ 90 χιλ., ποσόν, μὲ τὸ ὁποῖον οὐδ' αὐτὸς ὁ Διευθυντῆς Α' τάξεως συνταξιοδοτεῖται ἀπὸ τὸ Δημοσίον. Δέον νὰ σημειώθῃ δ' ἀκόμη ὅτι τὰ καταβληθέντα ὑπὸ τοῦ πλείστου τῶν συνταξιοδοτηθέντων ἀπὸ τὸ Τ.Α.Κ.Ε. ποσὰ ἀσφαλιστρῶν δὲν ὑπερβαίνουν τὰς 8 χιλ. δραχ., ἥτοι 8 χρυσῆς λίρας, ἃς ὁ συνταξιούχος λαμβάνει ἐκ τῆς συντάξεώς του ἐντὸς ἐνὸς μόνου ἔτους, ἂν οὗτος ἀνήκῃ εἰς τὴν α' ἢ β' κατηγορίαν.

Περαιτέρω, ἐπαναλαμβάνεται κατὰ τὴν ἀνάληψιν τῶν κονδυλίων τοῦ πίνακος I ὅτι, ἐνῶ ἐκ τοῦ συνόλου τῶν προϋπολογιζομένων ἐσόδων τὰ 77% διατίθενται διὰ συντάξεις καὶ τὸ 6% περίπου εἰς ἐνίσχυσιν τῶν ἀποθεματικῶν τοῦ Ταμείου, μόνον τὸ ὑπόλοιπον ἐκ 17% προβλέπεται διὰ τὰ ἔξοδα τῆς μισθοδοσίας, διοικήσεως, διαχειρίσεως, ἐνσήμων, προμηθείας κ.λ.π. Ἡ ἀναλογία αὕτη τῶν ἐσόδων εἶνε σχεδὸν ἴση πρὸς τὰ προπολεμικὰ ἐπίπεδα (ὡς καὶ ἐκ τοῦ πίνακος I προκύπτει), τοῦτο δ' ἐνέχει πολλὴν σημασίαν σήμερον, ἂν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι τὰ τοιαῦτα ἔξοδα τῶν πλείστων ἀσφαλιστικῶν ὀργανισμῶν φθάνουν τὰ 30-40% τῶν ὀλικῶν τῶν ἐσόδων. Σημειοῦται ἀκόμη ὅτι τὸ TAKE συντηρεῖται ἐκ τῶν ἰδίων αὐτοῦ πόρων, οὐδὲν προσφεύγον εἰς τὴν Κρατικὴν ἐπιχορήγησιν.

Ταμείον Ἀρωγῆς. Ἀναγγέλλεται, ὅτι ἀπὸ τῆς 1ης Ἀπριλίου 1947 καθιεροῦνται ἡ παροχὴ ἐφ' ἅπαξ βοηθήματος εἰς τοὺς ἐξερχομένους λόγῳ γήρατος ἢ ἀναπηρίας ἢ εἰς τὰς ὀφθαλμικὰς οἰκονομίας, ἐν περιπτώσει θανάτου. Αἱ προϋποθέσεις τῆς χορηγήσεως θέλουσι καθορισθῆ βάσει μελέτης τοῦ παρὰ τῷ TAKE τεχνικοῦ Συμβούλου. Τὸ βοήθημα προβλέπεται πάντως ὅτι δὲν θὰ εἶνε κατώτερον τοῦ ὑπὸ τοῦ Ταμείου Προνοίας τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων παρεχομένου εἰς τὰς ἰδίας περιπτώσεις, ἐὰν βεβαίως καὶ ἐφ' ὅσον ἡ σημερινὴ οἰκονομικὴ κατάστασις δὲν ἤθελε διαταραχθῆ.

Ἀσφάλειαι κατὰ ἀσθενείας. Πρὸς ὀλοκλήρωσιν τοῦ κύκλου τῆς ἀσφαλιστικῆς προστασίας τὸ Δ. Συμβούλιον τοῦ TAKE ἀπεφάσισε,

κατ' ἀρχὴν, τὴν καθιέρωσιν τοῦ κλάδου ἀσθενείας. Καὶ ἐν ἀρχῇ μὲν θὰ μελετηθῆ ἡ ὀργάνωσις τῆς νοσοκομιακῆς περιθάλψεως τῶν ἱερέων, βραδύτερον ὅμως θὰ ἐπιδιωχθῆ ἡ ὀλοκλήρωσις τῆς ἱατρικῆς καὶ φαρμακευτικῆς περιθάλψεως. Τὰ μέτρα ταῦτα δύνανται νὰ ἐπεκταθοῦν καὶ εἰς τὰς οἰκονομίας τῶν μετόχων εὐθὺς ὡς αἱ οἰκονομικαὶ συνθήκαι θὰ ἐπιτρέψωσι τοῦτο.

Οἱ πόροι τοῦ Ταμείου. Τὸ Δ. Συμβούλιον, μὴ περιοριζόμενον εἰς στατικὴν μόνον τῶν προβλημάτων τοῦ TAKE ἀντιμετώπισιν καὶ ἐγκαινιάζον διὰ τῆς ἀποφάσεώς του περὶ τῆς λειτουργίας τοῦ Ταμείου ἀρωγῆς ὡς τῆς ὀργανώσεως τοῦ κλάδου τῆς ἀσθενείας μίαν δημιουργικὴν πολιτικὴν, φιλοδοξεῖ νὰ ἐπιτελέσῃ ἔργον μακρᾶς πνοῆς πρὸς ἀνύψωσιν τοῦ ἐφημεριακοῦ Κλήρου εἰς τὴν ἐμπρέπουσαν θέσιν. Τὸ ἔργον ὅμως τοῦτο δὲν δύναται νὰ ἐπιτελεσθῆ ἄνευ πόρων.

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἐξαιρούνται αἱ προσπαθεῖαι τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ταμείου, τοῦ προϊσταμένου τοῦ λογιστηρίου, ὡς καὶ τοῦ λοιποῦ προσωπικοῦ, διότι διὰ τοῦ ζήλου καὶ τῆς δραστηριότητος πάντων τούτων ἐπετεύχθη ἡ ἀξιοποίησις τῶν πόρων τοῦ Ταμείου καὶ ἡ συνεχὴς ἄνοδος τῶν ἐσόδων του, τῶν ὁποίων ἡ εἴσπραξις, ὡς προερχομένη ἐκ διαφόρων πηγῶν καὶ πολλῶν ὑποχρέων, δὲν πρέπει νὰ νομιζῆται ὅτι γίνεται αὐτομάτως, ὡς συμβαίνει εἰς πολλοὺς ἀσφαλιστικοὺς ὀργανισμοὺς, ἀλλὰ μετὰ πολλῆς δυσχερείας. Ἐξαιρούνται ὡσαύτως τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐνεργουμένων ἐπιθεωρήσεων ὑπὸ τῶν περιοδεύοντων ὑπαλλήλων τοῦ TAKE, οἵτινες μετὰ πολλοῦ ζήλου ἐπιτελοῦσι τὸ καθήκον αὐτῶν, καὶ παρέχεται ἡ διαβεβαίωσις ὅτι σύντονα μέτρα θέλουσι ληφθῆ διὰ τὴν τόνωσιν τοῦ ἐλέγχου τούτου.

Τέλος ἡ Διοίκησις ἐπικαλεῖται τὸ στοργικὸν ἐνδιαφέρον τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν, ἢ συστηματικὴ καὶ ἀγρυπνος παρακολούθησις τῶν ὁποίων ἐπὶ τῆς ἐκπληρώσεως τῶν νομίμων ὑποχρεώσεων τῶν Ι. Ναῶν καὶ τῶν λοιπῶν ὑποχρέων θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἄμεσον βελτίωσιν τῶν οἰκονομικῶν τοῦ ὀργανισμοῦ. Θὰ πρέπη—προστίθεται—νὰ γενικευθῆ εἰς ὅλας τὰς Μητροπόλεις τὸ εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν παρατηρούμενον φαινόμενον, καθ' ὃ οὐδεὶς σχεδὸν Ναὸς ὀφείλει καθυστερούμενα εἰς τὸ TAKE.

Τὰ τοπικὰ TAKE, θὰ ἔπρεπε, διὰ τῆς βελτιώσεως τῶν ἐσόδων των, νὰ καθίσταντο αὐτάρκη πρὸς πληρωμὴν τῶν συντάξεων των, ἀλλὰ καὶ πρὸς πραγματοποίησιν ἐμβασμάτων ἀκόμη εἰς τὸ Κεντρικόν. Διότι εἶνε λογικῶς ἀπαράδεκτον ὀρισμένα τοπικὰ ταμεία περιφερειῶν μὲ καλὴν οἰκονομικὴν κατάστασιν νὰ ζητῶσι κατὰ τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ Κεντρικοῦ.

Ἀλλὰ καὶ οἱ ἐφημέριοι ὀφείλουσι νὰ παρακολουθῶσιν ἀγρύπνως τὴν πραγματοποίησιν τῶν πόρων. Νὰ ἐπιτηρῶσι τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν νομικῶν ὑποχρεώσεων τῶν Ναῶν ὅσον καὶ τὴν

ἐπικόλλησιν τοῦ κληρικοσήμεου.

Ἐν τέλει ἡ Διοίκησις τοῦ Ταμείου μετ' αἰσιοδοξίας ἀποβλέπει εἰς τὸ μέλλον αὐτοῦ καὶ ἐργάζεται, ὅπως, ἐνισχυομένη ὑπὸ πάντων τῶν ἀρμοδίων, καταστήσῃ τοῦτο ὑποδειγματικὸν ἀσφαλιστικὸν ὄργανισμὸν μὲ εὐρυτάτην καὶ εὐεργετικὴν διὰ τοὺς Ἐφημερίους δρᾶσιν.

Ἐκφράζει δὲ τὴν ἄπειρον εὐγνωμοσύνην τῆς πρὸς τὴν Γεν. Διεύθυνσιν Ὁρησκευμάτων τοῦ Ὑπουργείου, τῆς ὁποίας ἡ διαρκὴς συμπαράστασις καὶ ὁ ἀκάματος ζήλος καὶ ἡ δραστηριότης συνετέλεσεν εἰς τὴν ταχίστην πραγματοποίησιν τῶν ἀπαραιτήτων μέτρων διὰ μίαν ριζικὴν ἀναδιοργάνωσιν τοῦ Τ.Α.Κ.Ε.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

«Σωτήριον».

Ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ νέου ἔτους ἡ «Ἐκκλησία» εὐχεται εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς πᾶσαν ἀπὸ Θεοῦ εὐλογίαν. Εἶθε ὁ χρόνος καὶ καιροὺς ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ θέμενος Κύριος νὰ χαρίσῃ αὐτὸ εἰς ἕνα ἕκαστον ἐξ ἡμῶν, εἰς τὴν πατρίδα καὶ τὸ ἔθνος ἡμῶν, εἰς σύμπασαν τὴν ἀνθρωπότητα, «σωτήριον» ἀπὸ πάσης ἐπόψεως.

Ἄ Οὐκουμενικός.

Τὰ περὶ τῆς ὑγείας τοῦ Οὐκουμενικοῦ Πατριάρχου δυσάρεστα ἐκ ΚΠόλεως τελευταῖα ἀγγέλματα προὐκάλεσαν βαθυτάτην συγκίνησιν εἰς σύμπασαν τὴν Ὁρθοδοξίαν. Ὁ ὀρθόδοξος κόσμος εὐχεται ἐκ βάθους ψυχῆς ὅπως ἡ Α.Θ.Π. ἀνακτήσῃ ὡς τάχιον τὴν τῶσον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν πολύτιμον ὑγείαν αὐτῆς πρὸς συνέχισιν τοῦ μόλις ἀρξαμένου ἔργου, οὗ τοσαύτην ἔχει ἀνάγκη ἐν τοῖς παρούσι μάλιστα καιροῖς ἢ τῶσον δοκιμασθεῖσα ἀνθρωπότης.

«Ἐπὶ τέλους ἐπετύχομεν».

Ἐπὶ τῇ λήξει τῆς πρώτης ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ Γενικῆς Συνελεύσεως τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν, ὑπὸ τε τοῦ προέδρου αὐτῆς καὶ τινῶν ἐκ τῶν κυριωτέρων συνέδρων ἐξεφράσθη βαθυτάτη ἀνακούφισις οὐ μόνον διότι μετὰ τῶσον μακροχρονίους καὶ ἐπιπονωτάτας προσπαθείας ἐπεράτωσαν «ἐπὶ τέλους» τὸ ἐργωδέστατον πρῶτον στάδιον τῶν περὶ εἰρήνης διασκέψεων, ἀλλὰ καὶ διότι αὐταὶ «ἐπέτυχον» τοῦ ἐπιδικωμένου σκοποῦ. Καὶ εἶπον οἱ κατὰ τὴν κατακλειστικὴν συνεδρίαν τῆς Συνελεύσεως καὶ ἀπὸ ραδιοφώνου πρὸς τὸν κόσμον δλόκληρον ὁμιλήσαντες, ὅτι οἱ σύεδροι «εἰργάσθησαν σκληρὰ καὶ εὐσυνειδήτως», ὅτι «ἡ ὑπομονὴ ἐθροιάμβενσεν» ἀφοῦ «ἡ Συνέλευσις ἐξῆλθε νικητρία ἀπὸ τῆν δοκιμασίαν» ἐφ' ὅσον «ἀποκατεστήσαμεν οὐσιαστικὴν ἐνότητά τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν» καὶ «ὁ ἥλιος τῆς εἰρήνης ἀνατέλλει» μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι «κατὰ τὸ 1947 θὰ ἀναφανῆ εἰς ὅλην τὴν λαμπρότητα».

Πόθεν ἐξαργαται ἡ εἰρήνη.

Ὁ τὰς θριαμβολογίας ὁμοῦ ταύτας ἀκούσας κόσμος δὲν φαίνεται συναγαλλῶν μετὰ τῶν κομπορημονησάντων ρητόρων. Ἄν ὁ τελευταῖος τρομοκρατικὸς πόλεμος εἶχεν ἀναληφθῆ καὶ διεξαχθῆ ὑπὲρ ὀριστικῆς ἐν τῇ ἀνθρωπότητι καταστάσεως τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἐλευθερίας, ἡ νικηφόρος του ἐκβασίς θὰ ἐσήμαινε,

βεβαίως, ὅτι ταῦτα τὰ ἰδανικά θὰ ἦσαν τὸ ἐπαθλοῦ τῶν ἀμυνθῆτων τῶν λαῶν θυσιαῶν. Καὶ ἀπορεῖ ὁ κόσμος διατί θὰ ἔπρεπε νὰ καταβληθοῦν τόσοι κόποι, νὰ δοκιμασθοῦν τόσαι ἀγωνίαι καὶ νὰ καταλαωθῆ τόσος πολυτίμος χρόνος, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ τέμα μὲ τὴν ἀνακουφιστικὴν κραυγὴν «ἐπὶ τέλους!» Ἄλλὰ δὲν εἶνε μόνον τοῦτο. Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῶν περὶ εἰρήνης σηζητήσεων κατεῖχοντο ἐπὶ φόβου μὴ τὸ τέμα τῶν σημειώσῃ ἀποτυχίαν, διότι αὐτὸ σημαίνει ἡ ἀναφώνησις «ἐπετύχομεν». Οὐδαμοῦ ὁμοῦ ὁ κόσμος βλέπει αὐτὴν τὴν ἐπιτυχίαν. Ἄν ἡ διατυμπανισθεῖσα ἀποκατάστασις ἐνότητος μεταξὺ τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν ἐντοπίζεται εἰς τὸ ὅτι ἐπετεύχθη εἰρήνη πρὸς τοὺς δευτερεύοντας ἐκ τῶν τέως ἐχθρῶν, ἡ κοινὴ γνώμη δὲν ἔχει νὰ ἐκφράσῃ εἰς τοὺς συνέδρους συγχαρητήρια. Διότι ὁ σκοπὸς τοῦ πολέμου δὲν ἦτο μία εἰρήνη ἀπλῶς, ἀλλ' ἡ θεμελιουμένη ἐπὶ τῶν αἰτημάτων τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἐλευθερίας εἰρήνη. Οὐδέτερον ὁμοῦ τούτων εἶδον οἱ ἄνθρωποι πραγματουμένου, διότι, κατὰ τὴν μόνην ὁρθὴν ἐν τῇ περὶ ἧς ὁ λόγος ἐνθουσιολογία ἀκουσθεῖσαν φράσιν ἐνὸς τῶν ὁμιλητῶν, «ἡ εἰρήνη τοῦ κόσμου ἐξαργαται ἀπὸ ὅ,τι ἔχομεν εἰς τὴν καρδίαν μας». Καὶ ὁ ἀναγνώστης ἐξάγει μόνος του τὸ συμπέρασμα.

Ἡ ἑλληνικὴ διαμαρτυρία.

Διὰ τὴν κατάφωρον ἀδικίαν, τὴν ὁποίαν διέπραξαν κατὰ τῆς Ἑλλάδος οἱ σήμερον ὀρίζοντες τὰς τύχας τῶν ἐθνῶν, διεμαρτυρήθη περὶ τὰ μέσα τοῦ λήξαντος μηνὸς σύμπαν τὸ ἑλληνικόν, διαδηλώσαν κατὰ τρόπον ἀξιοπρεπέστατον ὡς λαὸς ἐλεύθερος τὸν ἀποτροπιασμὸν καὶ τὴν ἀγανάκτησιν του. Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἀποδοθῆ διὰ λέξεων ἢ κατάπληξις, τὴν ὁποίαν προὐξένησεν εἰς πᾶσαν ψυχὴν ἢ πρὸς τὴν ἐκ συνόλης τῆς συμμαχικῆς παρατάξεως πρώτην νικητρίαν, ἀλλὰ καὶ ἐδεργέτιν τοῦ συμμαχικοῦ ἀγῶνος, πρωτοφανῆς καὶ πρωτάκουστος διαγωγὴ συνεμπολέμων, χρησιμοποιοσάντων τὴν σημαίαν ἰδανικῶν, εἰς τὰ ὅποια οἱ ἴδιοι δὲν ἐπίστευον, πρὸς ἐπισημοῦς ἀδικιοπραγίας καὶ δουλώσεις. Ἡ φωνὴ τῆς κοιτίδος καὶ τροφοῦ τῶν ὑψίστων ἀξιών Ἑλλάδος θὰ ἤχη διὰ τῆς Ἱστορίας ὡς ἀμείλικτος ὄνειδισμὸς κατὰ τῶν ἀσυστόλων περιφρονητῶν παντὸς ὅ,τι ἡ ἀνθρωπίνῃ συνείδησις περιεῖπει ὡς ὄσιον.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

Τῇ 15 λήξαντος μηνὸς ἡ Α. Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος παρέστη εἰς τὴν ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ Πανεπιστημίου διοργανωθεῖσαν τελετὴν τῆς εἰς Ἐπίτιμον Διδάκτορα τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς ἀναγορεύσεως τοῦ θερμοῦ φιλέλληνος Στρατάρχου Γιάν Χριστιανοῦ Σμάτς.

—Τῇ μεσημβρίᾳ τῆς ἐπιούσης ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος προσκληθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀγγλο ναυάρχου καὶ τοῦ Πλοιάρχου τοῦ ἐν τῷ λιμένι τοῦ Πειραιῶς ἠγκυροβολημένου καταδρομικοῦ «Αἴας», ναυαρχίδος τῆς ἐπισκεφθείσης τὰ ἑλληνικά ὕδατα μοίρας τοῦ βρετανικοῦ στόλου, παρεκάθησεν εἰς γεῦμα ἐπὶ τοῦ πολεμικοῦ.

—Τῇ 17 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἡ Α. Μ. ἐδέχθη φιλικὴν ἐπίσκεψιν τῆς Α. Ε. τοῦ Πρεσβευτοῦ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν κ. Μακ Βῆ ἐν τῷ Ἀρχιεπισκοπικῷ μεγάρῳ.

— Κατά τὸν Μέγαν Ἐσπερινὸν τῆς παραμονῆς τῆς ἑορτῆς τῆς κατὰ σάρκα Γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος, συμπαραστατούμενος καὶ ὑπὸ πάντων τῶν ἐν Ἀθήναις εὐρισκαμένων Σεβ. Συνοδικῶν καὶ λοιπῶν Ἀρχιερέων, ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ καθεδρικῷ ναῷ, αὐτῇ δὲ τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἑορτῆς ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν ἐν πυκνοτάτῳ ἐκκλησιασμάτι, συλλειτουργοὺς ἔχων τοὺς Σεβ. συνοδικοὺς συνέδρους Μητροπολίτας Φλωρίνης καὶ Θήρας.

— Τῇ 29 λήξαντος μηνός, Κυριακῇ, ἐν τῷ Ἀρχιεπισκοπεῖῳ ἐγένετο ἀπὸ πρωίας σεμνὴ ἑορτῇ, καθ' ἣν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐχορήγησεν ἰδιοχείρως ἀνά ἕν δέμα εἰδῶν ρουχισμοῦ καὶ οἰκονομικῆν ἐνίσχυσιν ἐκ δρχ. 20.000 εἰς 1000 ὄρφανὰ θυμάτων πολέμου.

— Τῇ 21 λήξαντος μηνός ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ταλαντίου κ. Βασίλειος καλέσας τοὺς Ἐπίτοπτας τῶν Ἱερῶν Ναῶν Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Περιχώρων παρέσχεν εἰς αὐτοὺς λεπτομερεῖς ὁδηγίας περὶ τοῦ ἔργου τῶν, συστήσας συγχρόνως εἰς αὐτοὺς δραστηριότητα καὶ ἐπιμέλειαν ἐν τῇ διεξαγωγῇ τῆς σοβαρᾶς ἀποστολῆς τῶν.

— Ἡ Ἱερά Ἀρχιεπισκοπὴ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1592 Ἐγκυκλίου αὐτῆς παρήγγειλε πρὸς τὰ Ἐκκλησιαστικὰ Συμβούλια τῶν Ἱερῶν ναῶν ὅπως ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς χορηγήσωσιν εἰς ἅπαν τὸ προσωπικὸν τοῦ ναοῦ ὡς δῶρον δέκατον τρίτον μισθόν, ὡς τοῦτο ἔκπαλαι εἰθίσται, εἰς δὲ τοὺς εὐλαβεστάτους ἐφημερίους ποσὸν ὀχλὶ κατώτερον τῶν 100.000 δρ. ὡς ἑκτακτον οἰκονομικῆν ἐνίσχυσιν.

— Ὡσαύτως δι' ἐτέρας Ἐγκυκλίου αὐτῆς ὑπ' ἀριθ. 2007, καθώρισε λεπτομερῶς τὸ πρόγραμμα τῶν μεγάλων ἑορτῶν τῆς πίστεως ἡμῶν καὶ ἐνετείλατο εἰς τοὺς εὐλαβεστάτους ἐφημερίους ὑποδειγματικὴν καὶ μετὰ πάσης εὐλαβείας τέλεσιν τῶν ἐξαίρετων Ἱερῶν ἀκολουθιῶν, ἵνα πᾶς ὁ πιστὸς τοῦ Κυρίου λαὸς ἀποκομιθῇ ὠφέλειαν πολλήν, συναισθανόμενος τὸ μέγα μυστήριον τῆς Ἐνοσάρχου Οἰκονομίας τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ.

— Χθές, παράνοην τοῦ νέου ἔτους, μετὰ τὸν ἔσπερινὸν ἡ Α. Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος συνοδευόμενος καὶ ὑπὸ συνοδικῶν συνέδρων καὶ τῶν ἐν Ἀθήναις παραδιατριβόντων ἱεραρχῶν μετέβη ἐκ τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ εἰς τὸ μέγαρον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἔνθα, παριστάμενον καὶ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ τῶν Ἱεροσκευμάτων, τῶν Διευθυντῶν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ὀργανισμῶν μετὰ τοῦ προσωπικοῦ τῶν καὶ τοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, μετὰ σύντομον δέσιν ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ νέου-ἔτους ἐτελέσθη κατὰ τὸ ἔκπαλαι κρατήσαν ἔθος τὸ «κόψιμον τῆς Βασιλόπηττας», ψαλλομένων τῶν ἀσμάτων τῆς ἑορτῆς. Ἡ Α. Μ. ἠυχήθη εἰς πάντας τὸ νέον ἔτος μεστόν θείων εὐλογιῶν.

Ἐξ Ἀμαρουσίου πληροφοροῦμεθα ὅτι ἐξηκόνταμελῆς παιδικὸς χορὸς, μετὰ μεγίστης ἐπιμελείας καταρτισθεὶς ὑπὸ τοῦ δημοδιδασκάλου τοῦ ἐκεῖ Β' Δημοτικοῦ Σχολείου κ. Εὐστρατίου Χατζηπαναγιώτου, ἔψαλεν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν αὐτοῦ καθ' ὁλόκληρον τὴν ἱεράν λειτουργίαν τῆς ἑορτῆς τῶν Χριστουγέννων ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγ. Νικολάου, καταμέστω ἐκκλησιασμάτος, πληροῦντος καὶ ὁλόκληρον τὸν περὶ αὐτὸν χώρον. Σύσσωμος ἡ ἐνορία ἐν ἄκρᾳ κατανύξει παρηκολούθησε τὴν πρώτην αὐτῆν ἐπιτυχεστάτην ἐμφάνισιν τῆς παιδικῆς χορωδίας, μετ' ἐνθουσιασμοῦ δ' ἐπληροφόρηθη ὅτι, χάρις εἰς τὰς μετὰ μεγάλης προθυμίας παρεχομένας εἰς τὸν διευθυντὴν τῆς χορωδίας ὑπὸ τε τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ἐν λόγῳ Δημοτικοῦ Σχολείου κ. Χρήστου Αἰβαλιώτου καὶ τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ναοῦ εὐκολίας, ὡς καὶ εἰς τὴν προτροπὴν τῶν γονέων ὅπως τὰ τέκνα τῶν ἀνελλιπῶς μετέχουσιν τοῦ παιδικοῦ χοροῦ, ἡ χορωδία αὐτὴ θὰ ἐξακολουθῇ ἐφεξῆς τακτικῶς ψάλλουσα κατὰ τὰς Κυριακάς καὶ τὰς ἑορτάς.

Ε Π Α Ρ Χ Ι Α Ι

Μητρόπολις Θεσσαλιώτιδος

Τὴν 4ην τοῦ λήξαντος Δεκεμβρίου ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ

Ἱερομάρτυρος Σεραφεῖμ, Ἀρχιεπισκόπου Φαναρίου, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου κ. Ἰεζεκιήλ, ἐπανηγύρισεν ὁ ἐν Καρδίτῃ Μητροπολιτικὸς ναὸς, ἑορτάζοντας τοῦ σωματείου τοῦ Ἐμπορικοῦ Συλλόγου. Ἡ Α. Σ. μετὰ τὴν εὐλογίαν τῶν ἄρτων ὁμιλήσας ἐπήνεσε τὴν ἐπὶ τουρκοκρατίας καλὴν συνήθειαν τῆς συσσωματώσεως τῶν διαφόρων ἐπαγγελμάτων εἰς τὰ περίφημα «ἐσνάφια», ἐν ὅσιν ἀναπτύσσεται τὸ κοινὸν συμφέρον, ἀνέπτυξε δὲ κατόπιν τὸ μαρτύριον τοῦ ἁγίου Σεραφεῖμ, τὸ ὁποῖον ἔχει σχέσηιν μετὰ τὴν ἐθνεγερσίαν, τὴν πρώτην μετὰ τὴν Ἀλωσιν, ἐπὶ ἄλλου θερμοῦ Ἱεράρχου, τοῦ Ἐπισκόπου Τρίκκης Διονυσίου τοῦ Σκυλοσόφου, πολιορκηθέντος ἐντός τοῦ Σηπταλίου τῶν Ἰωαννίνων καὶ ἠρωϊκῶς πεσόντος· τοῦτο μέχρι καὶ σήμερον λέγεται ἡ «Σηπλιά τοῦ Σκυλοσόφου». Τότε (1601) συνελήφθη καὶ ὁ Σεραφεῖμ καὶ ἀπηγχονίσθη ἐν Φαναρίῳ. Ἐν συνεχείᾳ ἡ Α. Σ. ὁμίλησε περὶ πλοῦτου ὅτι δὲν εἶναι ἐμπόδιον διὰ τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν ἐφ' ὅσον γίνεται καλὴ αὐτοῦ χρῆσις ὑπὲρ τῆς εὐημερίας τῶν κοινωνιῶν καὶ τῶν ἀπόρων, τελευτῶν δὲ ὑπομνήσας ὅτι ἀπὸ τὴν ἐμπορικῆν τάξιν ἐπήλθεν ὁ πρῶτος σπόρος τῆς ἐλευθερίας διὰ τῆς ἰδρύσεως τῆς Φιλικῆς Ἐταιρείας ὑπὸ τῶν ἐν Ὁδησσῷ ἐμπόρων Σκουφᾶ, Σάνθου καὶ Τσακάλωφ, ἠυχήθη ἵνα ὁ Ἐμπορικὸς Σύλλογος Καρδίτσης εὐημερῇ καὶ πλουτῇ ἐν Θεῷ.

Μητρόπολις Θήρας

Ὁ ἐκ τῶν συνοδικῶν συνέδρων Σεβ. Μητροπολίτης Θήρας κ. Σπυρίδων διὰ ποιμαντορικῆς Ἐγκυκλίου τοῦ πρὸς τὸν ἱερόν κλήρον καὶ τοὺς πιστοὺς τῆς ἐπαρχίας τοῦ ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τῆς κατὰ σάρκα Γεννήσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν ἐπικαλούμενος ἐπὶ πάντας τὴν θείαν εὐλογίαν, ἀπευθύνει πατρικᾶς νοθεσίας ὅπως συνεχῶς ἀξάνωνται ἀπὸ τῆς πνευματικῆς νηπιακῆς ἡλικίας εἰς ἄνδρα τέλειον, μὴ σαλευόμενοι ὑπὸ τῆς δολιότητος καὶ τῆς ἀπάτης τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' ἐμμένοντες ἐν τῇ πίστει.

Μητρόπολις Σισανίου καὶ Σιατίστης

Μετὰ ἐπιμόνους εισηγήσεις τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σισανίου καὶ Σιατίστης κ. Ἰακώβου τὸ μὲν Ὑπουργεῖον Παιδείας διέθεσε πίστωσιν πέντε ἑκατομμυρίων δραχμῶν διὰ τὴν ἐποσκευὴν τοῦ Οἰκοτροφείου τοῦ Ἰστορικοῦ Τσοτυλίου Γυμνασίου, ὡς καὶ περὶ τὰς δύο χιλιάδας ὑλοπινάκων διὰ τὰ Σχολεῖα Σιατίστης καὶ Τσοτυλίου, τὸ δὲ Ὑπουργεῖον Προνοίας ὀκτὼ ἑκατομμύρια δραχμῶν πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ συσσιτίου ἀμφοτέρων τῶν Οἰκοτροφείων τῆς ἐπαρχίας, Τραπεζαντζεῖου καὶ Τσοτυλίου. Πλὴν τούτων ἡ Α. Σ. ἐλθοῦσα εἰς Ἀθήνας ἐπέτυχεν ἄποστείλῃ εἰς ἀμφοτέρωτα τὰ οἰκοτροφεῖα πλεῖστα ὅσα ἐφοδία εἰς ρουχισμόν, κλίνας, κλινοσκεπάσματα, εἶδη ἐστίασεως κ.λ.π. προερχόμενα παρὰ τῆς Ἑλληνικῆς Πολεμικῆς Περιθάλψεως, τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ καὶ τοῦ τμήματος τῆς Κοιν. Προνοίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἐπίσης μερίμνη τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου ἐν μὲν Σιατίστῃ ἰδρύθη τμήμα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, τὸ ὁποῖον ἐξυπρέτησε μεγάλως τὴν πυροπαθῆ ἐπαρχίαν Βοΐου, ἐν δὲ Νεαπόλει ὠρίσθη Κινητὸν Συνεργεῖον, τὸ ὁποῖον ἐπισκέπτεται τὰ πυροπαθῆ χωρία, τὰ στερούμενα ἱατροῦ, πρὸς ἐξέτασιν τῶν ἀσθενῶν καὶ παροχὴν φαρμάκων, διὰ Β. Διαταγμάτων δὲ συνεστήθησαν ἐν Σιατίστῃ Ὀργανισμὸς ὑδρεύσεως, Φιλόπτωχον Ταμεῖον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως καὶ Ἐθνικὸν Ἀγροτικὸν Νηπιτροφεῖον.

Κατὰ τοὺς δύο τελευταίους μῆνας ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μεταβάς εἰς Θεσσαλονικὴν συνειργάσθη κατ' ἐπανάληψιν μετὰ τοῦ κ. Separdt, διευθυντοῦ τῆς Βρετανικῆς Οἰκονομικῆς Ἀποστολῆς τῆς βορείου Ἑλλάδος, διὰ τὰ ζητήματα τοῦ ἠλεκτροφωτισμοῦ καὶ τῆς ὑδρεύσεως τῆς Σιατίστης καὶ δι' ἄλλας ἀνάγκας τῆς ἐπαρχίας.

ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΣΜΟΣ

Μεγάλα γίνονται προετοιμασίαι διὰ τὴν μέλλουσαν καὶ συγκροτηθῆ τῷ 1948 Συνόδου τοῦ Λάμπεθ (Lambeth Conference), ἧς θὰ μετέσχωσιν ὑπὲρ τοὺς 300 ἄγγλοι ἱεράρχαι. Γραμματεὺς τῆς Συνόδου αὐτῆς ἔχει ἤδη ὀρισθῆ ὁ Δρ Mervyn Haigh, Ἐπίσκοπος τοῦ Winchester. Ἐπὶ τῶν λεπτομερειῶν τῆς Συνδια-

οκέφως ἀφίκετο ἐπίτηδες ἐκ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς εἰς Λονδίον νὰ ἐνημερωθῇ ὁ Δρ Oldham, Ἐπίσκοπος τῆς Albany.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ἐπιστολαί, ἄρθρα, βιβλία, περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδες ἐπ' ἀνταλλαγῆ: Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς «Ἐκκλησίας», Ὁδὸς Μοσχονησιῶν 12Α Ἀθήνας 8. [Τηλέφ. 82,219].

Συδρομαὶ καὶ ἐμβάσματα διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς: Πρὸς τὸν Διαχειριστὴν τοῦ Περιοδικοῦ «Ἐκκλησίας», Ἀθήνας (Κ), ὁδὸς Φιλοθέης 19.

Οὐδεμία αἴτησις πρὸς ἐγγραφὴν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου τῆς συνδρομῆς.

Ἡ ἐπὶ πλέον καθυστερήσις τῶν συνδρομῶν θὰ συνεπαγάγῃ τὴν διακοπὴν τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου.

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται, δεόν δὲ νὰ ἦνε εὐανάνγωστα καὶ γεγραμμένα ἐπὶ τῆς μίας μόνον ὀψέως τοῦ χάρτου.

Αἰδ. I. Μ. Γκιάλαν Βαρβάσι Χίου. Φύλλα ἀποστέλλονται. - **Αἰδ. Ἰω. Πλάτωνα** Δραγοζιὰν Δωδώνης Ἰωαννίνων, **Αἰδ. Παναγ. Γεραμπίνην** Πορταζιάν Βόλου, **Αἰδ. Στυλιανὸν Καλογεράκη** Ἀγ. Ἰωάννην Ἀμαρίου Ρεθύμνου Κρήτης, Αἰ διευθύνσεις σας ἐτακτοποιήθησαν. - **Αἰδ. Π. Μιχαηλίδην Σακελλάριον** Βελανιδία Βοιωτῶν. Πολὺ μᾶς ἐχαροποιήσεν ἡ ἐπιστολή σας.

Πᾶσα μεταβολὴ διευθύνσεως δεόν νὰ μᾶς ἀνακοινωθῆται ἡμέσως, σημειομένης ἀπαραιτήτως τῆς θέσεως, ἐξ ἧς ἡ μετάθεσις. Ἄνευ τῆς σημειώσεως ταύτης ἀποβαίνει ἀδύνατος ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἰς τὴν νέαν διεύθυνσιν.

= Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α =

[2] ΚΑΝΤΗΡΙΟΝ ΕΠΙΚΡΙΜΑ

Πρὸς τὸν Πανος. Ἀρχιμανδρίτην Γερμανὸν Κουλοῦρη τῶς Ἠγουμένον Ἱερῶς Μονῆς Ἀμπελακιωτίσεως—Ναυπακτίας καὶ ἡδὴ ἀγνώστου διαμονῆς.

Καλεῖσαι νὰ ἐμφανισθῆς ἐνώπιον ἐμοῦ τοῦ Ἀρχιερατικοῦ Ἐπιτρόπου Πυλλήνης Π' Χριστοῦ Ἀδαμοπούλου, ἐκτελοῦντος χρέη Ἐκκλησιαστικοῦ Ἀνακριτοῦ, ἐν Παληοπύργῳ—Ναυπακτίας, ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον, ἵνα ἀπολογηθῆς διὰ τὰς ἀποδιδόμενας σοι κατηγορίας.

Ἄν μὴ ἐμφανισθῆς ἐντὸς τῆς τασσομένης προθεσμίας προσεπιδηλοῦμέν σοι, ὅτι ἡ δικογραφία θεωρηθῆσεται περαιωθεῖσα.

Ἡ παροῦσα δημοσιευθῆτω δις ἐν τῷ περιοδικῷ «Ἐκκλησία».

Ἐν Παληοπύργῳ τῆ 28ῃ Νοεμβρίου 1946
Ὁ Ἐκκλησιαστικὸς Ἀνακριτὴς
Ὁϊκονόμος Χρ. Ἀδαμόπουλος

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

I. Μητρόπολις Κερκύρας καὶ Παξῶν.

Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν τὰ ἄρθρα 46 καὶ 47 τοῦ Νόμου 2200/940 (Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἐφημερίων), τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου 536/945 (Περὶ ρυθμίσεως τῶν Ἀποδοχῶν τοῦ Ὁρθοδόξου Ἐφημεριακοῦ Κλήρου κλπ.), τὸ ἄρθρον 28 τοῦ Ἀναγκαστικοῦ Νόμου 540 τοῦ 1945 (Περὶ Ἐκκλησ. Ἐκπαιδεύσεως) καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. Πρωτ. 83719 καὶ ἀπὸ 7/10/46 Ἐγκύκλιον τοῦ Ὑπουργείου Θρησκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας, προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν Ἐφημεριακὴν θέσιν τακτικοῦ Ἐφημερίου τοῦ Ἱ. Ναοῦ 1) Ἁγίου Κωνσταντίνου τῆς Κοινότητος Κοκκίνη.—2) Ἁγ. Ἀποστόλων Ἀρμενάδων.—3) Ἁγίου Βασιλείου τῆς Κοινότητος Ἁγροῦ.—4) Ὑ. Θ. Εἰσοδίων Σφακερᾶ.—5) Ἁγίου Χριστοφύρου τοῦ χωρίου Βίστωνας.—6) Ἁγ. Νικολάου Ἐρρικουσίας Νησιδος κειμένης ἐπὶ τοῦ Ἀδριατικοῦ Πελάγους.—7) Ταξιάρχου Ἐπισκοπιανᾶ καὶ Μωραϊτικά, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑπεβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ 48 τοῦ ὡς ἄνω Νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικά, ἵνα ἀνα-

κρηυθῶσιν ὑποψήφιοι Ἐφημέριοι τῶν ἐν λόγῳ Ἐνοριῶν.

Περισσότερας πληροφορίας οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι προσερχόμενοι εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Ἡ παροῦσα κοινοποιηθῆτω μερίμνη τοῦ οἰκείου Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου δι' ἀναγνώσεως ἐπ' Ἐκκλησίας καὶ θυροκολλησεως ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ, καὶ δημοσιευθῆτω εἰς τὰ Περιοδικὰ «Ἐκκλησία» καὶ «Ἁγιοὶ Ἰάσων καὶ Σωσίπατρος».—Ἐν Κερκύρᾳ τῆ 3 Δεκεμβρίου 1946.

† Ὁ Κερκύρας καὶ Παξῶν Μεθόδιος

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ

Ἡ ΟΥΣΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΒΑΘΟΣ

ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ

Ἐκδόσις Δευτέρα

Ὁ Χριστιανισμὸς ὡς καινοποιὸς παράγων ἐν τῇ Ἱστορίᾳ.—Ἡ ἔννοια καὶ αἱ συνέπειαι τῆς θείας Ἐνσαρκώσεως.—Ὁ Χριστιανισμὸς ὡς ἀποκάλυψις τῆς οὐσίας τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἀξίας τοῦ ἀνθρώπου.—Ὁ ἀπειρος δυναμισμὸς τοῦ Χριστιανισμοῦ.—Ὁ Χριστιανισμὸς ὡς ἐπανάστασις ἀναμοχλευτικὴ τῶν ψυχικῶν ἐγκάτων.—Ὁ Χριστιανισμὸς ὡς ἀποκάλυψις τοῦ νοήματος τῆς Ἱστορίας καὶ ὡς ὁ κύριος αὐτῆς δημιουργός.—Ὁ Χριστιανισμὸς θρησκεία τῆς ἀληθοῦς προόδου.—Ἡ μοναδικὴ θέσις τοῦ προσώπου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐν τῷ Χριστιανισμῷ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν τῶν ἄλλων ἰδρυτῶν θρησκειῶν ἔναντι τῆς θρησκείας των.—Ἡ ἀνυπολόγιτος ἀξία τῆς Καινῆς Διαθήκης.—Ὁ Χριστιανισμὸς ἡ μόνη καὶ ἀπόλυτος θρησκεία τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς «Ἐκκλησίας».

Τιμᾶται δεξ. 8.000

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἰδιωτῶν	Δεξ. 12.000
Φοιτητῶν καὶ σπουδαστῶν Ἱερατικῶν	» 6.000
Σχολῶν	Δολλ. 6
Ἐξωτερικοῦ	Δεξ. 1.000
Τιμὴ ἐκάστου φύλλου	Δεξ. 1.000
Προκηρῦξεις ἐκλογῆς Ἱερέων:	
1) διὰ μόνην θέσιν	» 5.000
2) διὰ πλείονας τῆς μίας ἐκάστη πρὸς δραχμὰς	3.000
Οὐδεμία Προκηρῦξις θὰ δημοσιεῖται μὴ συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου αὐτῆς.	
Αἱ συνδρομαὶ προκαταβάλλονται.	
Αἱ συνδρομαὶ τῶν ναῶν ἀνακοινωθῆσονται προσεχῶς.	

ἘΚΚΛΗΣΙΑ,

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΕΙΑ

† Ὁ Ἀθηνῶν ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ
† Ὁ Ὑδρας-Σπετσῶν-Αἰγίνης ΠΡΟΚΟΠΙΟΣ
† Ὁ Ἐδέσσης-Πέλλης ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ
Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου, Ἀκαδημαϊκός

ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΦΥΤΡΑΚΗΣ
Ὑφηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ: Π. Σ. ΜΑΝΩΛΕΣΗΣ

Ἐν Ἀθήναις τύποις «Φοῖνικος», Λεονάτου 4